KURAN'DA MÜNAFIK KARAKTERİ

İnsanlardan öyleleri vardır ki:
"Biz Allah'a ve ahiret gününe iman ettik" derler;
oysa inanmış değillerdir.
(Bakara Suresi, 8)

HARUN YAHYA

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı "Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci Baskı: Haziran, 2002
İkinci Baskı: Eylül, 2005
Üçüncü Baskı: Ekim, 2005
Dördüncü Baskı: Kasım, 2005
Beşinci Baskı: Şubat, 2007

ARAŞTIRMA
YAYINCILIK

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi
İbrahim Elmas İş Merkezi
A Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Entegre Matbaacılık
Sanayi Cad. No: 17 Yenibosna-İstanbul
Tel: (0 212) 451 70 70

www.harunyahya.org - www.harunyahya.net

İ Ç İ N D E K İ L E R

OKUYUCUYA

•Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

•Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

•Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

•Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

•Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

•Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

•Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

YAZAR ve ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 41 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme,

kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

YARATILIŞ GERÇEĞİ

Görmedin mi, Allah, gökten su indirdi, böylece yeryüzü yemyeşil donatıldı. Şüphesiz Allah, lütfedicidir, her şeyden haberdardır. (Hac Suresi, 63)

Rabbin bal arısına vahyetti: Dağlarda, ağaçlarda ve onların kurdukları çardaklarda kendine evler edin. (Nahl Suresi, 68)

Dünyanın en hızlı koşan kara hayvanları olarak bilinen çitalar kısa mesafeleri çok büyük bir hızla aşabilirler. Saniyeler süren bir zaman içinde çitalar hızlarını 72 km.'ye kadar çıkarabilirler. Bazı çitalar 600 m.'den daha uzunca bir mesafeyi saatte 113 km. gibi olağanüstü bir hızla katedebilmektedirler.

Çiçeklerde gördüğünüz birbirinden ihtişamlı renklerin ve duyduğunuz güzel kokuların çok önemli bir nedeni vardır. Çiçekli bitkiler bunları böcekleri ve kuşları kendilerine çekerek polenlerini dağıtmak için kullanırlar. Topraktan suyu ve mineralleri alarak her çiçeğin kendine özgü bir şekle ve kokuya sahip olması üzerinde düşünülmesi gereken önemli konulardandır. Allah her canlıyı benzersiz yaratandır.

Baykuşların bazı türleri, görüş alanlarını genişletmek için, başlarını 180 derece döndürüp tam arkalarını görebilecek bir yapıya sahiptirler. Bu kolaylık, baykuşların sadece yırtıcı hayvanlardan korunmalarını değil, aynı zamanda avlarının yerini doğru saptamalarını da sağlar. Baykuş gözlerinin belki de en olağanüstü özelliği büyüklükleridir. Yüzün büyük bir kısmını kaplayan bu kocaman gözler birbirlerinden çok ince bir kemikle ayrılmıştır. Bunun sonucu olarak, göz boşluğuna sıkıca yerleşen gözler, göz kasları için hemen hemen hiç yer bırakmazlar. Birçok baykuşun gözü yerinden oynamadığından bu kuşlar değişik yönlere dönmek için oldukça esnek olan boyunlarını kullanırlar.

Gerçek şu ki, muttakiler için 'bir kurtuluş ve mutluluk' vardır. Nice bahçeler ve üzüm bağları. (Nebe Suresi, 31-32)

Sıkıp suyu çıkaran (bulut)lardan 'bardaktan boşanırcasına su' indirdik.Bununla taneler ve bitkiler bitirip-çıkaralım diye. (Nebe Suresi, 14-15)

Kelebeklerin ağızları hortum şeklindedir. Kullanılmadığı zamanlarda bu hortum başın alt tarafında helezon biçiminde kıvrılır. Kelebekler hortumlarını kullanarak çiçeklerden balözü emerler. Balözünün tadını ise ayaklarıyla alırlar. Tat alma cisimcikleri ayaklarına yerleştirilmiştir. Ayaklarıyla çiçeğin suyunu kontrol eder, beğenirlerse hortumlarını devreye sokarak balözünü alırlar.

Yeryüzünde hiç bir canlı yoktur ki, rızkı Allah'a ait olmasın. Onun karar (yerleşik) yerini de ve geçici bulunduğu yeri de bilir. (Bunların) Tümü apaçık bir kitapta (yazılı)dır. (Hud Suresi, 6)

Fosil kayıtları, evrimcilerin geçmişte yaşadığını iddia ettikleri, yarı sürüngen yarı memeli tek bir ara canlı örneği bile ortaya koymamıştır. Memelilerin kökeni, diğer canlı gruplarında olduğu gibi, evrim teorisiyle hiçbir şekilde açıklanamamaktadır. Örneğin 23 - 5 milyon yıllık sırtlan kafası fosili, bu itirafı teyit etmektedir. Sırtlanların hep sırtlan olarak var olduğunun delillerinden biri olan fosiller, evrim teorisini yalanlamaktadır.

Fosil kayıtlarında, Karbonifer döneminden (354 – 292 milyon yıl) itibaren çeşitli türlerine rastlanan bu böcekler evrimcilerin iddia ettiği gibi herhangi bir ortak ataya sahip değildirler. Her biri kendisine has yapı ve özelliklerle birdenbire fosil kayıtlarında belirmekte ve soyları devam ettiği müddetçe hiçbir değişikliğe uğramamaktadırlar. Bu gerçek karşısında Darwinistlerin evrim senaryosunu savunmaları imkansızlaşmaktadır.

Vatoz balıkları, kıkırdak yapılı deniz canlılarındandır. Herhangi bir tehlikeyle karşı karşıya kaldıklarında, kuyruklarındaki zehirli iğneyi batırarak kendilerini savunurlar. Gözleri bedenlerinin üzerinde, ağızları ise bedenlerinin altında yer alır. Yiyeceklerini, tıpkı köpek balıklarında olduğu gibi, koku duyularını ve elektriksel alıcılarını kullanarak bulurlar. Çoğu zaman yalnızca gözleri ve kuyrukları görülecek şekilde, deniz dibinde gömülü olarak yaşarlar.

50 milyon yıl önceki vatoz balıkları, günümüzdekilerden farksızdır. Milyonlarca yıl geçmesine rağmen, vatoz balıklarının yapılarında bir değişiklik olmamıştır. Evrimcilerin iddiaları doğru olsaydı, bu zaman zarfında vatoz balıkları değişik aşamalardan geçmeli ve bu aşamaları gösteren pek çok fosil kaydı olmalıydı. Ancak bulunan her fosil, günümüzdeki vatoz balıklarıyla geçmişte yaşayanların aynı olduğunu göstermekte, yani evrimcilerin iddiasını çürütmektedir.

Deniz laleleri, sığ sularda yaşayan omurgasızlardır. Bu canlılar hem kabuklara hem de tüylü uzantılara sahiptirler. Deniz laleleri, bu uzantılarını kaybetmeleri durumunda yenileyebilmektedirler. Söz gelimi, bir avcı balık, bir deniz lalesinin tüyleri arasına saklanan avına yaptığı saldırıyla uzantıları kopardığı zaman, bu uzantılar yeniden çıkabilmektedir. Allah her canlıyı ihtiyacı olan özelliklerle birlikte yaratandır.

Bulunan 345 milyon yıllık bir deniz lalesi fosili, evrim teorisinin geçersiz olduğunu ispatlayan bir yaşayan fosil örneğidir. 345 milyon yıldır değişmemiş olan deniz laleleri,

evrimi yalanlamakta, Allah'ın yaratışının apaçık bir gerçek olduğunu gözler önüne sermektedir.

Yaşayan fosiller, canlıların evrim geçirmediklerini, yaratıldıklarını göstermektedir. Türler günümüzdeki beden yapılarına, evrimcilerin öne sürdüğü gibi tesadüfi bir değişim sürecinden geçerek ulaşmamışlardır. Hepsi Yüce Allah tarafından kusursuzca var edilmiş ve yeryüzündeki varlıkları boyunca hep yaratıldıkları şekilde yaşamışlardır.

Örneğin ringa balığı fosili de bu açık gerçeğin ispatlarından biridir. Milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişime uğramayan ringa balıkları, var oldukları ilk gün nasıllarsa bugün de öyledirler.

Bir canlı türü, fosil kayıtlarında ilk olarak nasıl belirdiyse, bu tür yok olana veya günümüze gelene kadar on milyonlarca, hatta yüz milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişim göstermemekte, aynı yapıyı korumaktadır. Bu, canlıların evrim geçirmediklerinin açık bir delilidir.

50 milyon yıldır, tüm özelliklerini aynen muhafaza eden, herhangi bir değişime uğramayan yengeçler de bu delillerden biridir. Günümüzde yaşayan yengeçlerle, milyonlarca yıl önce yaşayanlar aynıdır.

Levrekler kuzey yarım küredeki tatlısularda ve denizlerde yaşarlar. Farklı ortamlara ve su sıcaklıklarına kolay uyum sağlayabilen balıklardır. Darwinistlerin canlıların birbirlerinden türedikleri ve aşamalı olarak geliştikleri iddiası, levrek fosilleri tarafından bir kez daha yalanlanmaktadır. Levreklerin milyonlarca yıldır hiç değişmediklerini, evrimcilerin iddia ettiği gibi herhangi bir ara aşamadan geçmediklerini göstermektedir. 50 milyon önceki levrekler nasıl bir yapıya sahipse, günümüzdeki levrekler de aynı yapıya sahiptirler.

Evrimcilerin gösterebileceği, yarı çam yarı söğüt, yarı yosun yarı çalı, yarı orkide yarı karanfil tek bir fosil dahi yoktur. Öte yandan, söğütlerin hep söğüt, ladinlerin hep ladin, çamların hep çam, yosunların hep yosun, kavakların hep kavak, çınarların hep çınar olduğunu gösteren yüz binlerce fosil vardır. Her biri milyonlarca yıllık olan bu fosiller evrimi yalanlamaktadır. 54 – 37 milyon yıllık sumak fosili de Darwinistlerin aldatmacalarını gün ışığına çıkaran bir başka delildir.

Fosil kayıtları da farklı bitki sınıflarının yeryüzünde bir anda ve kendilerine özgü yapılarıyla ortaya çıktıklarını ve aralarında evrimsel hiçbir süreç bulunmadığını göstermektedir.

Bitkiler, son derece kompleks yapılara sahiptir ve bu yapıların evrimcilerin iddia ettiği gibi, rastlantısal etkilerle ortaya çıkması da, birbirlerine dönüşmesi de mümkün değildir.

Milyonlarca yıl önce yaşayan sekoyaların günümüzde yaşayan sekoyalardan hiçbir farkı yoktur. Bu farksızlık, hayvanlar gibi, bitkilerin de evrim geçirmediğinin delilidir.

Huş ağacı kuzey iklimlerinde yetişen bir bitkidir. Resimde görülen fosil, 54 – 37 milyon yıl yaşındadır. Günümüzdeki örnekleriyle tıpatıp aynı olan bu fosil örneği, diğer tüm canlılar gibi, huş ağaçlarının da evrim geçirmediğinin delillerinden biridir.

Somon balıklarının farklı jeolojik dönemlere ait pek çok fosil örneği bulunmaktadır. Bu dönemlerde yaşamış somon balıklarının hepsi günümüzde yaşayan örnekleriyle aynıdır. Bulunan her fosil, Darwinistleri yalanlayarak, diğer canlı türleri gibi somonların da hiçbir zaman değişmediği gerçeğini ispatlamaktadır.

GİRİŞ

Bir Müslümanın en önemli özelliklerinden biri, kendisine Kuran'ı rehber edinmesidir. Kuran'ı rehber alan insan, hem kendini, hem dünyayı, hem de içinde yaşadığı toplumu Kuran ayetlerine göre değerlendirir. Çünkü bilir ki, Kuran'ı, kendisini ve tüm evreni yaratmış olan Allah indirmiştir. O, herşeyi yarattığına göre, herşeyin en doğrusunu da O bilmektedir.

Nitekim Mülk Suresi'nin "O, yarattığını bilmez mi? O, Latif'tir; Habir'dir" şeklindeki 14. ayeti de aynı gerçeğe işaret etmektedir. Ayette geçen Allah'ın "Habir" sıfatı, "herşeyin içyüzünden, gizli tarafından haberdar olan" anlamına gelir.

Allah, herşeyin içyüzünü bilmektedir ve bu sonsuz bilgisinden bir kısmını da, indirdiği kitabında müminlere rehberlik etmesi için açıklamıştır. Bir Kuran ayetinde bu konu şöyle vurgulanır:

Öyle ki size, kendinizden, size ayetlerimizi okuyacak, sizi arındıracak, size Kitap ve hikmeti öğretecek ve bilmediklerinizi bildirecek bir elçi gönderdik. (Bakara Suresi, 151)

Bu nedenle, bir Müslüman, Kuran ayetlerini çok dikkatli okumalı ve Allah'ın bu ayetlerde verdiği bilgiyi, "Biz ayetlerimizi hem afakta (dış dünyada), hem kendi nefislerinde onlara göstereceğiz; öyle ki, şüphesiz onun hak olduğu kendilerine açıkça belli olsun..." (Fussilet Suresi, 53) hükmü gereğince dış dünyada da göreceğini unutmamalıdır. Kuran'da, dış dünya ile ilgili pek çok özlü ve hikmetli bilgi verilir. Bu bilgiler arasında en önemlilerinden biri de, Müslümanın ne gibi bir toplumla, ne gibi insanlarla karşılaşacağını anlatan ayetlerdir. Allah'ın dinini ve güzel ahlakı yaşamakla ve bunu diğer insanlara anlatmakla görevli olan mümin, farklı insanlarla ve farklı tepkilerle karşılaşacaktır. Kimileri onu dinleyecek, kimileri ona karşı çıkacaktır. Kuran'da tüm bunlar anlatılır ve Müslümanlar, hangi durumlarda nasıl tavır takınmaları gerektiği konusunda bilgilendirilirler.

İşte bu kitapta, Kuran'da sürekli olarak dikkat çekilen bir grup insanı, münafıkları konu edineceğiz.

Münafıklar, Kuran ayetlerinde bildirildiği gibi iki yüzlü, sahtekar insanlardır ve gerçekte mümin olup iman etmedikleri halde, sanki iman etmiş gibi davranırlar. En önemlisi de, bu sahtekarlıklarını kendi başlarına yapmazlar; müminlerin arasına girmeye, sanki onlardanmış gibi davranmaya çalışırlar. Bu şekilde hareket etmelerinin nedeni, müminlerle birarada olarak bir takım dünyevi çıkarlar elde etme yönündeki umutlarıdır.

Müminlerin yanına gelip, iman etmiş gibi gözükerek, müminleri kandırabileceklerini ve onların sahip olduğu bazı imkanlardan yararlanabileceklerini sanırlar.

Umdukları çıkarları elde edemeyeceklerini anladıklarında, ya da müminlerin başına Allah'tan deneme olarak bir sıkıntı ya da zorluk geldiğinde, hemen onlardan ayrılır ve gerçek yüzlerini gösterirler. Ayrıldıktan sonra, ya da ayrılırken, müminlere zarar vermeye, onların arasındaki birliği bozmaya gayret ederler. Müminlerden uzaklaştıktan sonra, inkarcılarla işbirliği yaparak zarar verme çabalarını sürdürürler. Bu nedenledir ki bu ikiyüzlü kimselere Kuran'da "münafık", (yani nifak çıkaran, bozgunculuk ve fitne üreten) adı verilmiştir.

Münafıklar, Kuran'da pek çok ayette anlatılan ve müminlerin dikkat etmeleri hatırlatılan insanlardır. Bu nedenledir ki, kendisine Kuran'ı rehber edinen bir mümin, münafıklara karşı dikkatli olmak, onların özelliklerini bilmek durumundadır. Çünkü, Kuran ahlakını yaşayan her mümin topluluğu, mutlaka münafıklarla karşılaşacaktır.

Bu kişilerin yalnızca Peygamberimiz (sav) döneminde Mekke ve Medine'de yaşamış bir topluluk olduklarını düşünmek de son derece yanlış olur. Çünkü bu kimseler -her dönemde olduğu gibi- kılık değiştirmiş, modern çağa ayak uydurmuş halleriyle münafıklar olarak karşımızdadırlar.

Günümüz Müslümanları arasında da her dönemde olduğu gibi taklidi Müslüman özellikleri ile kendilerini kamufle ettiklerini düşünen münafıklar topluluğu bulunmaktadır. Bu kişiler sinsice, kimi zaman kendileri gibi samimiyetsiz bir din anlayışına sahip kimselerle ittifak içine girerek hakkı gizlemek, batıl olanla değiştirmek, dinde ayrılık çıkarmak, müminlere maddi manevi zarar vermek amacını taşırlar.

Kuran her çağa ve her topluma hitap ettiğinden, herşeyi Kuran gözüyle değerlendiren bir kimse, Allah'ın "... O size ayetlerini gösterecektir, siz de onları bilip tanıyacaksınız" (Neml Suresi, 93) hükmü gereğince münafıklarla ilgili ayetlerin gerçekleştiğini, çağımızda da bu tür insanların bir Kuran mucizesi olarak tam Kuran'da tarif edildiği gibi davrandıklarını görecektir. Bu bakımdan münafıkların gizledikleri kötü niyetlerini ortaya çıkarmak, gerçek kimliklerini deşifre etmek, Allah'a ve dine karşı sinsi bir savaş yürütmelerine karşı Kuran ile fikri bir mücadele içerisinde olmak Allah Katında karşılığı umulacak önemli bir ibadet olacaktır.

Münafık özelliklerini tanımak bir başka yönden daha önemlidir: Müminler, bu özelliklere bakarak, kendilerini de eğitmekle yükümlüdürler. Hatalı bir davranışın münafık veya inkarcı özelliği olduğunu bilmek, müminin bu tür bir davranışa karşı çok daha dikkatli olmasını sağlar. Örneğin kibirli olmak bir münafık ve inkarcı özelliğidir. Ancak mümin de boş bulunduğu, gaflete kapıldığı bir anda kibirli bir tavır içine girebilir. Ancak yaptığının, münafık ve inkarcı özelliklerinden biri olduğunu hatırladığında hemen hatasından dönecektir. Bu nedenle, münafıkları anlatan ayetleri

okurken, müminlerin bunları kendi üzerlerine de alıp, dersler çıkarmaları gerekmektedir.

Kitapta bu amaçla Kuran ayetleri ışığında münafık karakteri tanıtılacak ve müminlerin ibret alarak sakınmaları gereken tavırlar ele alınacaktır.

MÜNAFIKLARIN TEMEL ÖZELLİKLERİ

Münafıklar, iman eden samimi Müslümanlardan dış görünüş olarak ince bir çizgiyle ayrılırlar; fakat içyüzleri bambaşkadır. Münafıklar dıştan bakan bir kimseye dini yaşadıkları izlenimini verebilir; konuşmalarıyla, tavırlarıyla Müslüman taklidi yapabilir, ibadetleriyle kendilerini dindar kimseler olarak tanıtabilirler. Ancak onların din anlayışı Kuran'ı değil, kendi çarpık mantıklarını esas almaktadır. Dine bakış açılarının temelinde menfaat sağlama, kendi istek ve tutkularını tatmin etme amacı yer alır.

İşte münafıklar bu niyetlerini gizleyerek müminler arasında Kuran ahlakının yaşandığı ortamdaki güzelliklerden istifade etmek isterler. Allah'ın Katından bir rahmet olarak Müslümanlar üzerinde oluşturduğu bolluk, bereket, güzellik, huzur, güven, neşe, kardeşlik, şefkat, merhamet, sevgi, saygı ortamından faydalanmaya çalışırlar. Ayrıca bu menfaatçi yaşam biçimlerini hiç kimsenin fark etmediğini, Müslümanları kandırdıklarını düşünürler ve bunu zekalarıyla çok iyi başardıklarına inanırlar.

Ancak münafıklar bu düşünceleriyle çok büyük bir yanılgıya düşerler. Çünkü en ufak bir samimiyetsizlik bile iman gözüyle bakıldığında hemen anlaşılabilir. Fakat herşeyden önemlisi gizlinin gizlisini bilen, herşeyin iç yüzünden haberdar olan Allah bu kimselerin gerçek yüzünü bilmektedir. Dolayısıyla göstermelik olarak taşıdıkları mümin alametlerinin de Allah Katında bir geçerliliği olmayabilir. Allah bu kimselerin yaptıkları ibadetlerin geçersizliğini "... yapmakta oldukları şeyler (ibadetler) de geçersizdir." (A'raf Suresi, 139) ayetiyle belirtmektedir. Ayrıca Allah münafıkların samimiyetsiz dindarlıklarından, gizli kaldığını düşündükleri yönlerinden de haberdar olandır. Dolayısıyla münafıklar bu sahtekar yaklaşımları ile ayette haber verildiği gibi, "...yalnızca kendilerini aldatıyorlar ve şuurunda değiller." (Bakara Suresi, 9)

Münafıkların bazı temel özellikleri şöyle maddelenebilir:

Mümin topluluğunun içinden çıkarlar

Münafıklar, müminlerin olmadığı bir ortamda var olmazlar. Müminlerin olmadığı bir ortamda ancak Kuran'da müşrik ya da inkarcılar olarak adlandırılan kimselerden bahsedilebilir. Ancak bir toplum içinde bir mümin topluluğu varsa; bazı kişiler, bu müminlerin arasına sızarak, onların sahip oldukları bazı imkanlardan yararlanabilmek için iman etmedikleri halde etmiş gibi gözükebilirler. Böyle bir ikiyüzlülüğe yönelmelerinin tek nedeni, iman etmiş gibi görünmelerinin onlar için bazı çıkarlar taşıyacağını düşünmeleridir.

Bir toplum içinde mümin topluluğu varsa, bu topluluğun içinde bir de münafık grubu olmasının Allah'ın bir kanunu olduğunu Kuran ayetlerinde görmekteyiz.

Münafıkların müminlerin arasında yaşamalarının temel sebepleri arasında, mümin topluluğunu içten yıkmak, onlara zarar vererek dağılmalarını sağlamak, Allah'ın elçisine ve müminlere karşı gruplaşarak inkarcılara destek vermek gibi pek çok amaçları vardır. Tüm bu sebeplerden ötürü münafıklar kalabildikleri kadar uzun bir süre mümin topluluğunun arasında kendilerini gizlemeye çalışırlar. Bir ayette Allah münafıkların mümin topluluğu içinde barınan bir grup olduğunu şöyle bildirmektedir:

Doğrusu, uydurulmuş bir yalanla gelenler, sizin içinizden birlikte davranan bir topluluktur... (Nur Suresi, 11)

İman etmedikleri halde iman etmiş gibi gözükürler

Başta da belirttiğimiz gibi, ikiyüzlü insanların temel vasfı, iman etmedikleri halde iman etmiş gibi görünmeleridir. Bunun temel sebebi ise Allah'a imanlarının kalben değil, göstermelik ve insanlara yönelik olmasıdır. Allah bu kimselerin durumunu bir ayette şöyle haber vermektedir:

Binasının temelini, Allah korkusu ve hoşnutluğu üzerine kuran kimse mi hayırlıdır, yoksa binasının temelini göçecek bir yarın kenarına kurup onunla birlikte kendisi de cehennem ateşi içine yuvarlanan kimse mi? Allah, zulmeden bir topluluğa hidayet vermez. (Tevbe Suresi, 109)

Münafıklar çıkarlarına müminler aracılığıyla kavuşacaklarını düşündüklerinden mümin taklidi yapmak için olağanüstü bir gayret içinde olurlar. Dine bakış açılarındaki bu ikiyüzlülüğün bir sonucu olarak ikna edici konuşmalarla Müslümanları aldatabilecekleri düşüncesine kapılırlar. Kuran'da "Sizi hoşnut kılmak için Allah'a yemin ederler; oysa mü'min iseler, hoşnut kılınmaya Allah ve elçisi daha layıktır." (Tevbe Suresi, 62) ayetiyle münafıkların bu çabalarına dikkat çekilmiştir.

Münafıklar insanları "iman ettiklerine" ikna etmeye çalışır, insanlara yönelik yaşarlar; fakat kendi başlarına kaldıklarında ya da kendileri gibi münafık karakterli kimselerle biraraya geldiklerinde Allah'ın kendilerini an an izlediğinin, her ne yaparlarsa yapsınlar, her ne düşünürlerse düşünsünler bunu bildiğinin farkında değillerdir. Bu iman bozukluğu yüzünden Müslümanlarla beraberken ibadetlerini yerine getirir, onlar gibi davranır, onlar gibi konuşurken onlardan uzaklaştıklarında ibadetlerini terk edebilir, tıpkı bir inkarcının üslubuyla konuşabilir, dinsiz bir kimsenin umursuzluğu içinde davranabilirler. Ancak taklit kabiliyetleri ne kadar gelişmiş olsa da, Allah Kuran'da münafıkların durumlarının mutlaka ortaya çıkacağını bildirmektedir. Kuran'da Allah bu duruma şöyle dikkat çekmiştir:

İnsanlardan öyleleri vardır ki: 'Biz Allah'a ve ahiret gününe iman ettik' derler; oysa inanmış değillerdir. (Sözde) Allah'ı ve iman edenleri aldatırlar. Oysa onlar, yalnızca kendilerini aldatıyorlar ve şuurunda değiller. Kalplerinde hastalık vardır. Allah da hastalıklarını arttırmıştır. Yalan söylemekte olduklarından dolayı, onlar için acı bir azap vardır. (Bakara Suresi, 8-10)

Bir başka ayette ise Allah münafıkların bu durumundan şöyle bahsetmektedir:

Gerçek şu ki, münafıklar (sözde), Allah'ı aldatmaktadırlar. Oysa O, onları aldatandır... (Nisa Suresi, 142)

Dış görünüşleri aldatıcıdır

Münafık denince akla, yüzüne bakar bakmaz sahtekarlığı anlaşılabilecek bir kişi gelmemelidir. Bu kişiler dış görünüş olarak samimi insanlardan farklı olmayabilirler. Allah ayetinde bu kişilerin cüsseli yapılarının olabileceğine, konuşmalarının da süslü olabileceğine dikkat çekmektedir:

Sen onları gördüğün zaman cüsseli yapıları beğenini kazanmaktadır. Konuştukları zaman da onları dinlersin. (Oysa) Sanki onlar (sütun gibi) dayandırılmış ahşap-kütük gibidirler. (Bu dayanıksızlıklarından dolayı da) Her çağrıyı kendileri aleyhinde sanırlar. Onlar düşmandırlar, bu yüzden onlardan kaçınıp-sakının. Allah onları kahretsin; nasıl da çevriliyorlar. (Münafikun Suresi, 4)

Nitekim müminlerin fiziksel temizlikleri, giyim kuşamları münafıkların taklit etmeye çalıştığı özellikler arasındadır. Bu şekilde dışarıdan bakıldığında münafıkları diğer Müslümanlardan fiziksel yönden ayırmak pek mümkün olmayabilir. Ancak münafıklar hayatlarının her anına yansıyan manevi bir kir içindedirler. Allah "... Artık siz onlara sırt çevirin. Onlar gerçekten pistirler..." (Tevbe Suresi, 95) ayetiyle bu kimselerin durumlarını bildirmiştir. Allah onların "... iğrençliklerine iğrençlik (murdarlık) ekleyip-arttırmış..."tır. (Tevbe Suresi, 125) Zihinleri sürekli olarak kötülük tasarlama, tuzak kurma, hainlik, kin, yalan, haset gibi pek çok olumsuzlukla meşgul olduğundan yüzlerinde de imanın nuru oluşmaz. Allah Kuran'da bu kişilerin yüzlerini "... sanki karanlık bir gecenin parçalarına bürünmüş gibidir" (Yunus Suresi, 27) şeklinde bir örnekle tarif etmektedir. Bir başka ayette münafıklar hakkında şöyle bildirilir:

Her nerede bulunurlarsa bulunsunlar -Allah'ın ipine ve insanların ipine (ahdine) sığınanlar başka- onlara zillet (zorluk damgası) vurulmuştur. (Al-i İmran Suresi, 112)

Müminler ise her zaman Allah'ın rızasını gözetip hayır ve iyilik düşündükleri için yüzleri son derece nurludur ve Allah'ın bir ayetinde belirttiği gibi onların "... Belirtileri, secde izinden yüzlerindedir..." (Fetih Suresi, 29) Dolayısıyla münafıkların yüzlerindeki ifade ve üzerlerindeki manevi kir, müminlerin nuru ile kıyaslandığında daha da belirgin olarak ortaya çıkmaktadır.

Kuran'ı anlamazlar

Müminlerin arasında yaşayan münafıklar, her ne kadar samimiyetsizliklerini sezdirmemek için çalışsalar da, pek çok konuda gerçek yüzlerini ele veren davranışlar sergilerler. Kalplerindeki hastalığın sık sık ortaya çıktığı durumlardan biri de Kuran

ayetleri hakkındaki yorumlarıdır. Gerçekten iman etmedikleri ve dini kendi çarpık mantık örgüleriyle değerlendirdikleri için Allah'ın müminlere, samimiyetlerine karşılık verdiği anlayış ve ilimden yoksundurlar. Bu yüzden Kuran okuduklarında da ayetlerde işaret edilen anlamlara, verilen öğütlere, hatırlatmalara akıl erdiremezler. Her fırsatta müminler arasında ayrılık çıkararabilecekleri ya da kendi nefislerine uydurabilecekleri şekilde ayetleri çarpık yorumlarlar. Münafıkların bu davranışından Kuran'da şu şekilde bahsedilmektedir:

Sana Kitabı indiren O'dur. O'ndan, Kitabın anası (temeli) olan bir kısım ayetler muhkem'dir; diğerleri ise müteşabihtir. Kalplerinde bir kayma olanlar, fitne çıkarmak ve olmadık yorumlarını yapmak için ondan müteşabih olanına uyarlar. Oysa onun tevilini Allah'tan başkası bilmez. İlimde derinleşenler ise: Biz ona inandık, tümü Rabbimiz'in Katındandır" derler. Temiz akıl sahiplerinden başkası öğüt alıp-düşünmez. (Al-i İmran Suresi, 7)

Kimi zaman da verdikleri tepkilerden, ayetlerden etkilenmedikleri açıkça anlaşılmaktadır. Münafıkların bu durumlarını bildiren birkaç ayet şöyledir:

Bir sûre indirildiğinde onlardan bazısı: "Bu, hanginizin imanını artırdı?" der. Ancak iman edenlere gelince; onların imanını artırmıştır ve onlar müjdeleşmektedirler. (Tevbe Suresi, 124)

Bir sure indirildiğinde, bazısı bazısına bakar (ve): "Sizi bir kimse görüyor mu?" (der.) Sonra sırt çevirir giderler. Gerçekten onlar, kavramayan bir topluluk olmaları dolayısıyla, Allah onların kalplerini çevirmiştir. (Tevbe Suresi, 127)

Ayetlerde bildirilen münafıklara ait bu sözler, onların Kuran ayetlerindeki hikmeti kavrayamadıklarını, ibret verici yönlerden öğüt almadıklarını açıkça göstermektedir. Allah'a ve dine karşı kuşku içinde olduklarından, teslimiyetle değil de, inkar gözüyle bakarlar. Müminlere, Allah'ın "... ayetleri okunduğunda imanlarını artırır..."ken (Enfal Suresi, 2), münafıkların ise kalplerindeki hastalık ortaya çıkar. Münafıklar şeytanın etkisiyle imanlarındaki bu bozukluğu müminlere de aşılamak isterler. Bu çarpık yorumlarını dile getirirken, çevrelerindeki kişilerin kalplerine vesvese verme, onları kuşkuya düşürme ya da müminler arasında ayrılık çıkarma gibi amaçlar da taşırlar. İşte bu yüzden Allah bu kimselere karşı dikkatli olunmasını "Dikkatli olun; gerçekten onlar, Rablerine kavuşmaktan yana derin bir kuşku içindedirler..." (Fussilet Suresi, 54) ayetiyle hatırlatmıştır.

Allah'ı çok az anarlar

Müminler, Allah'ı çokça anan, için için O'na dua edip yönelen ve O'ndan bağışlanma dileyen kimselerdir. Hem kendi içlerinde Allah'ı çokça anarlar, hem de konuşma, hal ve tavırlarında çevrelerine de Allah'ı hatırlatırlar. Allah'ı anmak her an Allah'ın varlığının, nimetlerinin şuurunda yaşamanın doğal bir yansımasıdır. Bir ayette Allah'ı anmanın önemine şöyle dikkat çekilmiştir:

... Allah'ı zikretmek ise muhakkak en büyük (ibadet)tür. (Ankebut Suresi, 45)

Münafıkların en belirgin özelliği ise, Allah'la bağlantılarının olmayışıdır. Kalben Allah ile birlikte değildirler, O'na yönelmez, O'nu anmaz, O'ndan bağışlanma dilemezler. Bunu Müslüman görünmek için gereken bir zorunluluk gibi gördüklerinden dolayı, Allah'ı ancak çok az anarlar. Allah bir Kuran ayetinde bu gerçeği şöyle bildirmektedir:

Gerçek şu ki, münafıklar (sözde), Allah'ı aldatmaktadırlar. Oysa O, onları aldatandır. Namaza kalktıkları zaman, isteksizce kalkarlar. İnsanlara gösteriş yaparlar ve Allah'ı ancak çok az anarlar. (Nisa Suresi, 142)

Başka ayetlerde ise münafıkların Allah'ı anmayan kişiler oldukları şöyle anlatılmaktadır:

Şeytan onları sarıp-kuşatmıştır; böylelikle onlara Allah'ın zikrini unutturmuştur. İşte onlar, şeytanın fırkasıdır. Dikkat edin; şüphesiz şeytanın fırkası, hüsrana uğrayanların ta kendileridir. (Mücadele Suresi, 19)

Münafık erkekler ve münafık kadınlar, bazısı bazısındandır; kötülüğü emrederler, iyilikten alıkoyarlar, ellerini sımsıkı tutarlar. Onlar Allah'ı unuttular; O da onları unuttu. Şüphesiz, münafıklar fıska sapanlardır. (Tevbe Suresi, 67)

Münafıklar Allah'ı hatırladıklarında ise, Allah'ın büyüklüğünü, gücünü, sanatını, ilmini takdir edemediklerinden dolayı Allah'ı gereği gibi anmazlar. Allah'ı anmaktaki amaçları müminleri taklit etmek olduğu için gerek ifadeleri, gerekse üslupları içten, candan ve samimi olmaz. Suni, ezbere dayalı, gerçek düşüncelerini, hissettiklerini yansıtmayan, mecburi bir zikir olur. Güncel bir konudan çok akıcı, rahat, çok zengin ifadelerle bahsederken, Allah'ı anacakları zaman kesik kesik zorlanarak, kalıp cümlerle konuşurlar. İçlerinden gelmediği halde böyle bir mecburiyet hissetmeleri, bir yandan da iman edenlere karşı öfke duymalarına sebep olur. Kuran'da bu durumdan şöyle söz edilmektedir:

Sadece Allah anıldığı zaman, ahirete inanmayanların kalbi öfkeyle kabarır. Oysa O'ndan başkaları anıldığında hemen sevince kapılırlar. (Zümer Suresi, 45)

Bununla birlikte Allah'ın anıldığı ortamlardan da kasıtlı olarak uzak durur, çeşitli bahaneler öne sürerek kaçmaya çalışırlar. Aynı şekilde münafıklar Kuran'ın okunduğu ortamlardan da kaçış içindedirler. Çünkü Kuran'ı dinlediklerinde unutmak istedikleri ve düşünmekten kaçtıkları ölüm, ahiret günü, cehennem gibi gerçeklerle yüzyüze

gelecekler ve vicdanlarına baskı oluşacaktır. Allah bir ayette münafıkların bu tutumuna şöyle dikkat çekmektedir:

Ki onlar, Beni zikretme (konusun)da gözleri bir perde içindeydi. (Kur'an'ı) dinlemeye katlanamazlardı. (Kehf Suresi, 101)

Bir başka ayette ise Allah münafıkların yüzlerindeki ifadeden şöyle bahsetmektedir:

Onlara karşı apaçık olan ayetlerimiz okunduğu zaman, sen o inkar edenlerin yüzlerindeki 'red ve inkarı' tanıyabilirsin. Neredeyse, kendilerine karşı ayetlerimizi okuyanın üzerine çullanıverecekler. De ki: "Size, bundan daha kötü olanını haber vereyim mi? Ateş... Allah, onu inkar edenlere va'detmiş bulunmaktadır; ne kötü bir duraktır." (Hac Suresi, 72)

Kibirlidirler

Bir müminin en başta gelen özelliklerinden biri, tevazu sahibi olması, her zaman hata yapabileceğini kabul etmesi ve kendisine yapılan öğüt ve uyarılara da hemen uymasıdır. Buna karşılık, münafıklar son derece kibirli ve kendini beğenmiş bir ahlaka sahiptirler. Onlara verilecek hiçbir öğüdü dinlemez, hata yaptıklarını kabul etmezler. Çok akıllı oldukları, herşeyin en iyisini bildikleri kanısındadırlar. Üstelik, Allah'ın iyi birer kulu olduklarını öne sürerler. Peygamberimiz (sav) dönemindeki münafıkların, Peygamber Efendimiz (sav)'in kendileri için bağışlanma dilemelerini kabul etmemeleri, sahip oldukları kibirin en açık göstergesidir:

Onlara: "Gelin Allah'ın Resûlü sizin için mağfiret (bağışlanma) dilesin," denildiği zaman başlarını yana çevirdiler. Sen, onların büyüklük taslamışlar olarak yüz çevirmekte olduklarını görürsün". (Münafikun Suresi, 5)

Müslümanlar, kalplerinde hastalık olan bu kişileri, samimi birer mümin olmaya davet edip, onlara Allah'ın ayetlerini hatırlattıkları zaman, münafıkların gösterdikleri tavırlardan da gururlarına teslim oldukları anlaşılır. Kendilerinin kusursuzluğuna inanır, insani hataları bile kendilerine yakıştırmazlar. Allah ayetlerde gururlarına uymalarının sonucundan şöyle bahsetmektedir:

Ona: "Allah'tan kork" denildiğinde, büyüklük gururu onu günaha sürükler, kuşatır. Böylesine cehennem yeter; ne kötü bir yataktır o. (Bakara Suresi, 206)

Çünkü onlara: "Allah'tan başka ilah yoktur" denildiği zaman, büyüklük taslarlardı. (Saffat Suresi, 35)

Kendilerini bütün hatalardan, eksikliklerden uzak gördükleri için sahip oldukları ahlak bozukluklarının, yaptıkları kötülüklerin ahirette nasıl bir karşılığı olabileceğine ihtimal vermezler. Münafıkların karakteristik bir özelliği olan kibir onları bir kısır döngü içinde bırakır. Müminler sürekli olarak hatalarını düzeltip, eksiklerini telafi ederek kendilerini geliştirirken, münafıklar bu sahtekar hayatın içine daha da saplanırlar. Yapılan hatırlatma ve tavsiyelerden de faydalanamazlar. Allah bu tür bir müstağniyetin sonucunu şöyle bildirmektedir:

Hayır; gerçekten insan, azar. Kendini müstağni gördüğünden. (Alak Suresi, 6-7)

Aynı zamanda Kuran ayetlerini okurken de anlatılanları hep kendileri dışındaki kişilerden bahsediliyormuş gibi yorumlarlar. Dolayısıyla öğüt alınması gereken konuları, ibret konusu olan kıssaların hikmetlerini kavrayamazlar. Kuran'ı sürekli okudukları halde, ölümü, ahireti, cehennemi kendilerinden çok uzak görürler. Aslında iyi niyetli olduklarını ve bu yüzden de herhangi bir şekilde cezalandırılmayacaklarını düşünürler.

Münafıklar, kibirli oldukları için, müminleri de kendilerinden aşağı görürler. Sahip oldukları herhangi bir özellik -zenginlik, şöhret, mevki, güzellik- onları kibirlendirir ve bu özelliğe sahip olmayan bir mümini küçük görürler. Oysa üstünlük ancak takva iledir. Müminler bu tür dünyevi kıstasları göz önünde bulundurmaz, insanları para, şöhret, fiziki güzellik gibi özelliklere göre değil, imanlarına göre sevip-sayarlar. Bu nedenle bu tür özelliklerinden dolayı kibirlenen kişiler, mümin topluluğu içinde hemen fark edilir ve küçük düşerler.

Kalplerinde olmayanı söylerler

Münafıkların bir başka önemli özelliği, yalan söylemeleridir.
Allah'tan korkmadıkları için, sıkıştıkları durumlarda hemen yalana başvururlar ve böylece müminleri kandırabileceklerini sanırlar. Yalan yoluyla kendilerine verilen sorumluluklardan kaçmayı denerler. Kuran'da, Peygamberimiz (sav) döneminde düşmana karşı savunma yapmak için çağrılan münafıkların yalana başvurarak kaçmaya çalıştıklarına şöyle dikkat çekilmiştir:

İki topluluğun karşı karşıya geldiği gün, size isabet eden ancak Allah'ın izniyle idi. (Bu, Allah'ın) müminleri ayırdetmesi; münafıklık yapanları da belirtmesi içindi. Onlara: "Gelin, Allah'ın yolunda savaşın ya da savunma yapın" denildiğinde, "Biz savaşmayı bilseydik elbette sizi izlerdik" dediler. O gün onlar, imandan çok küfre daha yakındılar. Kalplerinde olmayanı ağızlarıyla söylüyorlardı. Allah, onların gizli tuttuklarını daha iyi bilir. (Al-i İmran Suresi, 166-167)

Görüldüğü gibi münafıklar, zorluk ve sıkıntı anlarında, müminleri terk ederek kendi çıkarlarını korumaya bakarlar. Ancak, bunu da her zamanki gibi ikiyüzlülüklerini sürdürerek, yani kendilerini haklı göstermeye çalışarak yaparlar. Elbette ki bu kaçışlarını "çıkarlarımızın zedelenmesinden korkuyoruz" diyerek yapmazlar; bunun yerine akılsızca bahaneler öne sürerek müminleri haklı olduklarına inandırmaya çalışırlar. Allah Kuran'da münafıkların bu davranışlarını şöyle haber vermiştir:

Bedevilerden (savaştan) geride bırakılanlar, sana diyecekler ki: "Bizi mallarımız ve ailelerimiz meşgul etti. Bundan dolayı bizim için mağfiret dile." Onlar, kalplerinde olmayan şeyi dilleriyle söylüyorlar. De ki: Şimdi Allah, size bir zarar isteyecek ya da bir yarar dileyecek olsa, sizin için Allah'a karşı kim herhangi bir şeyle güç yetirebilir? Hayır, Allah yaptıklarınızı haber alandır. (Fetih Suresi, 11)

... Onlardan bir topluluk da: "Gerçekten evlerimiz açıktır" diye peygamberden izin istiyordu; oysa onlar(ın evleri) açık değildi. Onlar yalnızca kaçmak istiyorlardı." (Ahzab Suresi, 13)

Görüldüğü gibi, münafıkların öne sürdükleri bahaneler, "savaşmayı bilmiyoruz", "evlerimizi ve ailelerimizi korumak zorundayız" gibi sözde meşru gerekçelerdir. Fakat Allah bu kimselerden "... kalplerinde olmayanı ağızlarıyla söylüyorlardı." (Al-i İmran Suresi, 167) şeklinde bahsetmektedir. Üstelik bu yalanlarını söylerken de Allah'ın adına yemin ederek bunu yaparlar. Allah Kuran'da münafıkların bu samimiyetsiz konuşmalarını şöyle bildirmektedir:

... "Eğer güç yetirseydik muhakkak seninle birlikte (savaşa) çıkardık" diye sana Allah adına yemin edecekler... (Tevbe Suresi, 42)

Münafıkların bu yalanlarından bahseden bir başka ayet ise şöyledir:

... kalbindekine rağmen Allah'ı şahit getirir; oysa o azılı bir düşmandır. (Bakara Suresi, 204)

İyiliğe engel olur, kötülük yapmak için yarışırlar

Müminlerin en önemli vasıflarından biri, iyiliği emredip, kötülükten men etmektir. Yani bir mümin insanları, elinden geldiğince iyiliğe, Kuran ahlakına çağıracak ve mümkün olduğunca kötülüklere engel olmaya uğraşacaktır.

Münafıkların tavrı ise bunun tam tersidir. Dinin ve müminlerin yararına olan faaliyetleri engellemeye çalışırlar. Müslümanların lehine sonuçlanacak olan

gelişmelerden rahatsız olurlar. Buna karşın, bencil istek ve tutkuları yönündeki her hareketin başını çekerler. Müslümanlara zarar vereceğini, onları sıkıntıya uğratacağını düşündükleri hareketlerin tümüne destek olurlar. Ayette şöyle buyrulmaktadır:

Münafık erkekler ve münafık kadınlar, bazısı bazısındandır; kötülüğü emrederler, iyilikten alıkoyarlar, ellerini sımsıkı tutarlar. Onlar Allah'ı unuttular; O da onları unuttu. Şüphesiz, münafıklar fıska sapanlardır. (Tevbe Suresi, 67)

Allah'ın beğendiklerini çirkin görürler

Münafıklar, Allah rızasına uymadıkları, Allah rızasına uygun işleri çirkin gördükleri için saparlar. Oysa müminler için, Allah'ın rızasına uygun hareket etmek esastır ve müminlere neşe ve mutluluk veren de Allah'ın rızasını aramaktır. Buna karşılık, münafıklar ibadetlerin tümünü çirkin karşılar, herşeyin Yaratıcısı olan Allah'a kulluk etmenin hazzını yaşayamazlar. Bir ayette şöyle buyrulmaktadır:

İşte böyle; çünkü gerçekten onlar, Allah'ı gazaplandıran şeye uydular ve O'nu razı edecek şeyleri çirkin karşıladılar; bundan dolayı (Allah,) amellerini boşa çıkardı. (Muhammed Suresi, 28)

Nankördürler

Münafıklar diğer bütün inkarcılar gibi Allah'a karşı nankördürler. Kendilerini yaratmış olan ve türlü nimetlerle yaşatan Allah'a sürekli nankörlük eder, O'nun hükümlerinden yüz çevirirler.

İkinci bir nankörlükleri ise müminlere karşıdır. Çünkü müminlerin arasına katıldıklarında, müminler onlara yardım etmiştir. Müminler onları imana çağırmış, onların ahiretini kurtarmaya çalışmışlardır. Onlara verdikleri öğütler, yaptıkları uyarı ve hatırlatmalar onların iyi olmalarını istedikleri içindir.

Buna karşılık, münafıkların tavrı ise, müminlere düşmanlık beslemekten başka bir şey değildir. Elbette bu, büyük bir nankörlüktür ve Kuran'da münafıkların bu nankör yapıları şöyle anlatılmaktadır:

Allah'a and içiyorlar ki (o inkâr sözünü) söylemediler. Oysa andolsun, onlar inkâr sözünü söylemişlerdir ve İslamlıklarından sonra inkâra sapmışlardır ve erişemedikleri bir şeye yeltenmişlerdir. Oysa intikama kalkışmalarının, kendilerini Allah'ın ve elçisinin bol ihsanından zengin kılmasından başka (bir nedeni) yoktu. Eğer tevbe ederlerse kendileri için hayırlı olur, eğer yüz çevirirlerse Allah onları dünyada da, ahirette de acı bir azapla azaplandırır. Onlar için yeryüzünde bir koruyucu-dost ve bir yardımcı yoktur. (Tevbe Suresi, 74)

Sen, onlar için ister bağışlanma dile, istersen dileme. Onlar için yetmiş kere bağışlanma dilesen de, Allah onları kesinlikle bağışlamaz. Bu, gerçekten onların Allah'a ve elçisine (karşı) nankörlük etmeleri dolayısıyladır. Allah fasıklar topluluğuna hidayet vermez. (Tevbe Suresi, 80)

Hem fiziksel, hem manevi yönden pistirler

Allah Kuran'da münafıkların "pis" olduklarını bildirmektedir. Genel olarak tüm müşriklerin "pis" olduğunu vurgulayan Tevbe Suresi'nin 28. ayeti yanında, doğrudan münafıklarla ilgili olan ayetlerde de fiziksel ve manevi bir pislikten söz edilmektedir. Münafıkların, Peygamberimiz (sav) ve yanındaki müminlerden ayrıldıklarında kurdukları "Dırar Mescidi" ile müminlerin mescidi arasındaki fark anlatılırken de, müminlerin mescidinde "temizlenmeyi seven" insanlar olduğuna dikkat çekilir. (Tevbe Suresi, 107-108) Bunun yanında, münafıklardan bahseden bir başka ayette ise Allah şöyle buyurmaktadır:

(Allah) Kalplerinde hastalık olanların ise, iğrençliklerine iğrençlik (murdarlık) ekleyip-artırmış ve onlar kâfir kimseler olarak ölmüşlerdir. (Tevbe Suresi, 125)

Rahat değildirler, sürekli tedirginlik içinde yaşarlar

Münafıkların içinde bulunduğu ruh hali, önceki bölümlerde saydıklarımızın da ötesinde bir sürü, sıkıntı, hüzün, acı ve ızdırap içerir. Münafığın yaşayacağı azap, henüz dünyada başlar. Öncelikle büyük bir güvensizlik ve korku içinde yaşar. Müminlerdeki teslimiyet, rahatlık ve neşeyi asla elde edemez.

Müminlerle birlikte olduğu süre boyunca, münafığın en önemli özelliği güvensiz olmasıdır. Müminler, kendilerini Allah'a teslim etmiş ve her sıkıntılarını Allah'ın çözeceğini bilmenin rahatına ve neşesine kavuşmuş insanlardır. Allah'a güvenir, Allah'a tevekkül ederler.

Münafık ise, sürekli olarak güvensizlik içindedir; Allah'a teslim olmaz. Sürekli kendini olmadığı biri gibi göstermeye uğraşan, sürekli olarak kendini etrafına ispatlamaya ve bunun için rol yapmaya çalışan bir insanın rahat, huzurlu ve güvenli olması mümkün değildir.

Bu tedirginlik ve güvensizlik psikolojisi içinde, çevrelerinde gelişen her olayın kendi aleyhlerinde olacağını sanırlar. Her yeni gelişme üzerine ikiyüzlülüklerinin ortaya çıkacağından endişe ederler. Kuran'da, münafıkların bu ruh hali, "... Her çağrıyı kendileri aleyhinde sanırlar" (Münafikun Suresi, 4) ayetiyle ifade edilir.

Bir başka ayette, münafıkların sürekli bir kuşku içinde bulundukları ve kuruntular içinde boğuldukları şöyle bildirilmektedir:

(Münafıklar) Onlara seslenirler: "Biz sizlerle birlikte değil miydik?" Derler ki: "Evet, ancak siz kendinizi fitneye düşürdünüz, (Müslümanları acıların ve yıkımların sarmasını) gözetip-beklediniz, (Allah'a ve İslam'a karşı) kuşkulara kapıldınız. Sizleri kuruntular yanıltıp-aldattı. Sonunda Allah'ın emri (olan ölüm) geliverdi; ve o aldatıcı da sizi Allah ile (Allah'ın adını kullanarak, hatta masumca sizden görünerek) aldatmış oldu." (Hadid Suresi, 14)

Kolaylıkla ümitsizliğe kapılırlar

Münafığın en belirgin özelliklerinden biri de, her ne kadar kendisini güçlü göstermeye çalışsa da, en küçük bir olayda dahi hemen ümitsizliğe ve karamsarlığa kapılmasıdır. Ancak kendisini dışarıya karşı bu şekilde tanıtmaz. Çok güçlü bir imana sahip olduğunu, her ne olursa olsun doğru yoldan sapmayacağına, her şartta Allah'ın rızasını arayacağına, her işinde Allah'a tevekkül edeceğine dair vaadler verir. Fakat tüm bunlar sadece konuşmalarında kalır; anlatıkları ile gerçek hayatta karşılaştığında verdiği tepkiler bambaşka olur. Nefsiyle ters düşen en ufak bir konuda hemen gevşeklik göstermeye başlar. Allah'ın desteğinin, yardımının, herşeyin üzerindeki kontrolünün, herşeyi hayırla yarattığının bilincinde değildir. Allah bir ayette münafıkların bu durumun şöyle açıklamaktadır:

... Fakat iş, kesinlik ve kararlılık gerektirdiği zaman, şayet Allah'a sadakat gösterselerdi, şüphesiz onlar için daha hayırlı olurdu. (Muhammed Suresi, 21)

Gerçekten de, münafıklar dış görünüşleriyle müminlere çok benzemelerine rağmen, gerçek karakterleri, dine bakış açıları itibariyle inkarcılarla çok fazla ortak yöne sahiptirler. Nitekim zorluk anlarındaki tepkileri açısından da müminlerle tam zıt bir ruh hali içinde olurlar. Örneğin bir hastalık anında kolayca Allah'a isyan edip ümitlerini kesebilir ve tevekkülsüzlük edebilirler. Oysa Allah kafirlerden başkasının Allah'tan ümit kesmeyeceğini bir ayette şöyle bildirmektedir:

... Kafirler topluluğundan başkası Allah'ın rahmetinden umut kesmez. (Yusuf Suresi, 87)

Bununla birlikte Allah bir rahmet olarak müminlerin imtihanını kolaylaştırmıştır. Fakat bu kolaylık sadece samimi iman edenler içindir. Samimiyetle Allah'a teslim olan bir Müslüman, Allah'ın yarattığı görüntülerin sürekli değişmesini ibretle, heyecanla, şükürle, tevekkülle izler. Buna karşın münafıklar için korku, tedirginlik, sabırsızlık, huzursuzluk vardır. Şeytanın yoğun olarak etkisinde olduklarından dolayı, münafıklar karşılaştıkları zorlukların kader dışında, Allah'ın rahmeti, bilgisi ve planı dışında geliştiğini zannederler. "Keşke şöyle yapmasaydım", "aksilik oldu", "şu şekilde yapmasaydım şu olmazdı" tarzında yaptıkları konuşmalardan, her olayın kaderde en hayırlı şekilde yaratıldığından gafil oldukları anlaşılır. Halbuki Allah müminler için kusursuz bir kader yaratmıştır. Her olay hikmet ve hayır üzerine yaratılmıştır ve mümine yakışan da oradaki hikmeti anlamaya çalışarak, kaderdeki planın güzelliğini görüp bilip sevinç duymasıdır.

Müminlere karşı korku ve tedirginlik içindedirler

Münafıkların bir başka önemli özellikleri sürekli bir korku psikolojisinde olmalarıdır. Kuran'ın, "...onlara korku yoktur ve onlar mahzun olmayacaklardır" (Bakara Suresi, 38) ayetinde söz edilen müminlerin tam tersine, büyük bir korku içinde yaşarlar. Gerçek yüzlerinin ortaya çıkmasından, sahtekarlıklarının bilinmesinden korkarlar. Müminlerin, onların ikiyüzlü olduğunu fark etmesinden çekinirler. Kuran'da münafıkların bu korku dolu ruh hali şöyle tarif edilmektedir:

Gerçekten sizden olduklarına dair Allah adına yemin ederler. Oysa onlar sizden değildirler. Ancak onlar ödleri kopan bir topluluktur. Eğer onlar bir sığınak ya da (kalacak) mağaralar veya girebilecekleri bir yer bulsalardı, hızla oraya yönelip koşarlardı. (Tevbe Suresi, 56-57)

Münafıkların müminlere karşı duydukları korkunun şiddeti bir başka ayette de şöyle vurgulanmaktadır:

"Herhalde içlerinde 'dehşet ve yılgınlık uyandırma bakımından' siz, Allah'tan daha çetinsiniz. Bu, şüphesiz onların 'derin bir kavrayışa sahip olmamaları' dolayısıyla böyledir." (Haşr Suresi, 13)

MÜMİNLERİ ALDATMAYA ÇABALAMALARI

B aşta da belirttiğimiz gibi, münafıkları diğer inkarcılardan ayıran şey, kendilerini mümin gibi göstermeye çalışmalarıdır. Bir takım çıkarlar uğruna müminlerle birlikte olmak isterler ve bu ortamda onlar gibi görünmenin daha "kârlı" olduğunu düşünürler.

Her durumda münafık, İslam ahlakını, müminlere kendini ispat etmek için yaşıyor gibi görünecektir. Gösteriş için ibadet edecektir. Ama bu ibadeti geçerli olmayabilir. Çünkü bir fiilin ibadet olması için, Allah rızası aranarak yapılmış olması gerekir. Münafıklar ise, Allah'ın değil, insanların rızasını ararlar. Münafıkların namaz kılmalarında, infakta bulunmalarında, verdikleri sözlerde, yaptıkları konuşmalarda çevrelerinden takdir görme, itibar ve çıkar sağlama ve kendilerini ispatlama çabası vardır. Halbuki gerçek Müslümanların böyle bir endişesi yoktur. Çünkü onlar Allah Katında hiçbir şeyin gizli kalmadığını, kişinin kendisi unutsa bile Allah'ın, insanların hesaba katmadıkları şeyleri ahirette karşılarına çıkaracağını bilerek, sadece O'nun rızasını kazanmak için yaşarlar.

Münafıkların bu tavırlarını şu başlıklar halinde inceleyebiliriz:

Yeminlerini siper edinerek yalan söylerler

Yalan, münafıkların kendilerini mümin topluluğunun içinde gizleyebilmek, sahtekarlıklarını örtebilmek için en çok başvurdukları yollardan biridir. Bu bakımdan münafıklar müminlere karşı yalan söylemeyi adeta alışkanlık haline getirmişlerdir. Bu yalanlarını inandırıcı kılabilmek içinse sık sık yemine başvururlar. Allah adına yemin etmenin müminler açısından önemini bildikleri için, yeminlerinin arkasına sığınırlar. Allah, münafıkların bu konudaki gerçek niyetlerini şu ayetle haber vermektedir:

Onlar, yeminlerini bir siper edindiler, böylece Allah'ın yolundan alıkoydular. Artık onlar için alçaltıcı bir azab vardır. (Mücadele Suresi, 16)

Kuran'da münafıkların yalan yere yemin ettiklerinin bildirildiği bir başka ayet ise şöyledir:

... Kendileri de (açıkça gerçeği) bildikleri halde, yalan üzere yemin ediyorlar. (Mücadele Suresi, 14)

Öte yandan münafıklar yalan söylerken de bu yalanlarının hiç ortaya çıkmayacağını zannederek ya da karşılıksız kalacağını düşünerek büyük bir yanılgıya düşerler. Fakat, "... Allah onların gerçekten yalan söylediklerini biliyor" (Tevbe Suresi,

42) ve "Yalan söylemekte olduklarından dolayı, onlar için acı bir azab vardır." (Bakara Suresi, 10)

Gösteriş için namaz kılarlar

Allah Kuran'da insanların rızası için namaz kılanlardan şöyle bahsetmektedir:

"İşte (şu) namaz kılanların vay haline,
Ki onlar, namazlarında yanılgıdadırlar,
Onlar gösteriş yapmaktadırlar." (Ma'un Suresi, 4-6)

Allah bu ayetler ile münafık karakterini bize tanıtmaktadır. Buna karşılık müminler, "Müminler gerçekten felah bulmuştur; Onlar namazlarında hûşû içinde olanlardır" (Müminun Suresi, 1-2) ayetlerinde bildirildiği gibi, namazda içli bir şekilde Allah'a dönüp-yönelen ve Allah'a karşı "saygı dolu korku" duyan kimselerdir.

Münafıkların namaz kılarken gösteriş amacı taşıdıkları başka ayetlerde şöyle bildirilir:

... Namaza kalktıkları zaman, isteksizce kalkarlar. İnsanlara gösteriş yaparlar... (Nisa Suresi, 142)

Ki onlar, namazlarında yanılgıdadırlar, onlar gösteriş yapmaktadırlar. (Ma'un Suresi, 6-8)

Allah'ın değil insanların rızasını gözetirler

Münafıklar, namazlarında olduğu gibi, genel hal ve tavırlarında da sürekli olarak Allah'ı değil, müminleri hoşnut etmeye çalışan bir ruh hali içindedirler. Kendilerini takva (Allah'ın sınırlarını koruyan) bir mümin gibi göstermek için abartılı tavırlarda bulunurlar. Kendilerini ön plana çıkarmaya, yaptıkları herhangi bir işi herkese duyurarak kendilerince müminlerin gözünde "puan toplamaya" çalışırlar. Kuran'da münafıkların bu samimiyetsiz davranışları şöyle vurgulanır:

"Sizi hoşnut kılmak için Allah'a yemin ederler; oysa mümin iseler, hoşnut kılınmaya Allah ve elçisi daha layıktır." (Tevbe Suresi, 62)

Münafık samimi bir imana sahip olmadığı için yaptığı bir iyiliğin gizli kalmasından son derece rahatsız olur. Yaptıklarından olabildiğince fazla kişinin haberdar olmasını ister ki, kendince müminlerin takdirini kazanabilsin. Tek amacı kendisini ön plana çıkararak, insanlar arasında bir yer edinmek, itibar sağlamaktır. Ancak unutulmamalıdır ki, münafıkların niyetleri samimi olmadığı ve Allah'ın rızasını gözetmedikleri için, yaptıklarının ahiretteki karşılığı da farklı olabilir. Allah pek çok

ayette çalışıp boşuna yorulanlardan, yaptıkları boşa çıkanlardan, ibadetleri geçersiz kılınanlardan bahsetmektedir. Bu nedenle bu ahlakı gösteren kimseler de böyle bir son ile karşılaşmaktan sakınmalıdırlar.

Mallarını gösteriş olsun diye harcarlar

Münafıkların gösteriş için taklit ettikleri bir diğer ibadet de, infaktır. İnfak, Allah yolunda ve Allah rızası için yapılan her türlü harcama ve bağış anlamına gelir. Müminler, mallarını Allah rızası için harcarlarken, münafıklar bunu insanların rızası için yaparlar. Allah Kuran'da münafıkların tavırlarını şu sözlerle haber vermektedir:

Ve onlar, mallarını insanlara gösteriş olsun diye infak ederler, Allah'a ve ahiret gününe de inanmazlar. Şeytan, kime arkadaş olursa, artık ne kötü bir arkadaştır o. Allah'a ve ahiret gününe inanarak Allah'ın kendilerine verdiği rızıktan infak etselerdi, aleyhlerine mi olurdu? Allah, onları iyi bilendir. (Nisa Suresi, 38-39)

Ama münafıkların insanlar için yaptıkları bu harcamanın, Allah Katında kabul edilmeyeceği Kuran'da şöyle bildirilir:

De ki: "İsteyerek veya istemeyerek infak edin; sizden kesin olarak kabul edilmeyecektir. Çünkü siz bir fasıklar topluluğu oldunuz." İnfak ettiklerinin kendilerinden kabulünü engelleyen şey, Allah'ı ve elçisini tanımamaları, namaza ancak isteksizce gelmeleri ve hoşlarına gitmiyorken infak etmeleridir. (Tevbe Suresi, 53-54)

Ayetlerde, münafıkların yaptıkları ibadetleri "isteksizce", ya da "hoşlarına gitmediği halde" yaptıkları bildirilmektedir. Bu, münafıkların dünyada sıkıntı içinde yaşamalarının da sebebidir. Yaptıkları fiillerin -bunları gösteriş için yaptıklarından dolayı- hepsi boşa gitmektedir. Üstelik, Allah bu samimiyetsiz insanların gerçek yüzlerini, dilerse müminlere de göstermekte ve tüm bu gösterişin dünyada da boşa çıkmasını sağlamaktadır. Bu durumda münafık, tek hedefi olan insanların rızasını da elinden kaçırmış olur.

Allah bir başka ayetinde gösteriş için infak edenlerin ibadetlerinin geçersizliğini ve Kendi rızası için infak edenlerin üzerindeki bereketini şu örnekle açıklamaktadır:

Ey iman edenler, Allah'a ve ahiret gününe inanmayıp, insanlara karşı gösteriş olsun diye malını infak eden gibi minnet ve eziyet ederek sadakalarınızı geçersiz kılmayın. Böylesinin durumu, üzerinde toprak bulunan bir kayanın durumuna benzer; üzerine sağnak bir yağmur düştü mü, onu çırılçıplak bırakıverir. Onlar kazandıklarından hiçbir şeye güç yetiremez (elde edemez)ler. Allah, kafirler topluluğuna hidayet vermez. Yalnızca Allah'ın

rızasını istemek ve kendilerinde olanı kökleştirip- güçlendirmek için mallarını infak edenlerin örneği, yüksekçe bir tepede bulunan, sağnak yağmur aldığında ürünlerini iki kat veren bir bahçenin örneğine benzer ki ona sağnak yağmur isabet etmese de bir çisintisi (vardır). Allah, yaptıklarınızı görendir. (Bakara Suresi, 264-265)

Allah yolunda ciddi bir fedakarlık yapmazlar

Münafıklar mallarını gösteriş olsun diye harcarlar, ama hiçbir zaman önemli bir harcamada bulunmazlar. Yaptıkları harcama, ancak insanların gözünü boyamak için verilmiş sınırlı bir meblağdır. Hiçbir zaman, "Hiç şüphesiz Allah, müminlerden -karşılığında onlara mutlaka cenneti vermek üzere- canlarını ve mallarını satın almıştır..." (Tevbe Suresi, 111) ayetinde tarif edilen mümin tavrını göstermezler.

Müminler, üstteki ayet gereği, gerektiğinde tüm imkanlarını Allah'ın razı olacağı hayırlı işlerde kullanmaktan çekinmezler. Oysa münafık, müminlerin arasına çıkar elde etmek için girmiştir. Yapacağı fedakarlık ise Allah rızası için değil, ancak ileriye yönelik bir yatırım şeklindedir. Mümin gözükmek uğruna yapacağı ufak bir harcama ile, müminlerin sahip olduğu daha büyük imkanlardan yararlanacağını düşünmektedir.

Kuran'da, münafıkların cimriliklerine şöyle dikkat çekilir:

Onlardan (münafıklardan) kimi de: "Andolsun, eğer bize bol ihsanından verirse gerçekten sadaka vereceğiz ve salihlerden olacağız" diye Allah'a ahdetmiştir. Onlara Kendi bol ihsanından verince ise, onunla cimrilik yaptılar ve yüz çevirdiler; onlar böyle sırt dönenlerdir. Böylece O da, Allah'a verdikleri sözü tutmamaları ve yalan söylemeleri nedeniyle, kendisiyle karşılaşacakları güne kadar, kalplerinde nifakı yerleşik kıldı. (Tevbe Suresi, 75-77)

Münafıkların bu cimri ve bencil yapılarına karşılık, müminlerin düşüncesi sürekli fedakarlıkta bulunma yönündedir. Çünkü mümin, yaptıklarının karşılığını Allah Katından beklemekte, ahireti hedeflemektedir. Dünyanın geçici ve yararsız olduğunu ve bu dünyada ancak Allah'ın rızasını kazanmak için bulunduğunu anlamıştır.

Açgözlü ve bencildirler

Münafıklar Allah yolunda hiçbir ciddi fedakarlığa yanaşmadıkları gibi, bir de mümkün olduğunca müminlerden çıkar sağlamaya çalışırlar. Allah'ın rızasını aramadıkları için, sürekli olarak küçük çıkarlar elde etme peşindedirler. Bu yüzden de müminlerin fedakar ve asil tavrının aksine, açgözlü ve bencildirler. Kuran'da, münafıkların müminlerden çıkar sağlama istekleri şöyle haber verilir:

Onlardan sadakalar konusunda seni yadırgayacaklar vardır. Ondan kendilerine verilirse hoşlanırlar, kendilerine verilmediği zaman bu sefer

gazaplanırlar. Eğer onlar, Allah'ın ve elçisinin verdiklerine hoşnut olsalardı ve: "Bize Allah yeter; Allah pek yakında bize fazlından verecek, O'nun elçisi de. Biz gerçekten ancak Allah'a rağbet edenleriz" deselerdi (ya)!.." (Tevbe Suresi, 58-59)

Ayette bildirilen "bize Allah yeter" sözü, müminlerin bakış açısını tarif eder. Mümin yaptıklarının asıl karşılığının ahirette olduğunu bilir. Allah onu, yaptıklarının kat kat fazlasıyla, cenneti, rahmeti ve rızasıyla ödüllendirecektir. Bu nedenle dünyadaki küçük çıkarlar adına açgözlülük etmesi, peygambere ve müminlere muhalif tavır takınması mümine asla yakışmaz. Mümin aşağıdaki ayetin hükmüne girmekten ciddi şekilde endişe duyar:

"Kim kendisine 'dosdoğru yol' apaçık belli olduktan sonra, elçiye muhalefet ederse ve müminlerin yolundan başka bir yola uyarsa, onu döndüğü şeyde bırakırız ve cehenneme sokarız. Ne kötü bir yataktır o!.. " (Nisa Suresi, 115)

Diğer taraftan mümin, Allah'ın, kendisine gerektiği zaman dünyada da büyük nimetler vereceğini bilmektedir.

Münafık ise, Allah'tan ve rahmetinden habersiz olduğu için, ancak küçük ve basit çıkarlar peşinde koşar ve böylece kendini küçük düşürür.

Gizli toplantılar yaparak müminlere karşı plan kurarlar

Eğer bir mümin topluluğu içinde birden fazla münafık varsa, bunlar birbirleriyle gizli ilişkiye girer ve Kuran'da haber verildiği üzere "gizli toplantılar" yaparlar.

Mümin topluluğu içinde barınmaya çalışan münafık, kısa sürede kimlerin kendi ile aynı yapıda olduğunu hissedecektir. Çünkü diğerleri de, kendisi gibi fedakarlıktan kaçan, sevgiden uzak, kibirli kimselerdir. Mümin topluluğu içinde başkalarının da kendi yapısında olduğunu hisseden münafık, onlara yakınlaşır. Aralarında gruplaşmaya giderler. Müminlerden uzak durmaya ve birbirleri ile birlikte olmaya çalışırlar. Çünkü müminlerin yanında rahat edemezler; müminler onların Kuran dışı hareketlerini uyarır, onları fedakarlığa çağırırlar. Buna karşın, ibadetlerinde gevşek davranan ve kendi çıkarlarını koruyan diğer münafıkların yanında çok rahat ederler.

Münafıkların aralarındaki gruplaşmaları ve yaptıkları gizli toplantılar, Kuran'da haber verilmiştir. "Gizli toplantı", münafıkların, müminlerden habersiz olarak biraraya gelip, müminler ve peygamber hakkında "isyan"ı, ya da "fitne"yi konuşmalarıdır. Kuran'da, münafıkların bu tavrı ayrıntılı olarak anlatılır:

'Gizli toplantıların fısıldaşmalarından' (kulis) men' edilip sonra men' edildikleri şeye dönenleri; günah, düşmanlık ve peygambere isyanı (aralarında)

fısıldaşanları görmüyor musun? Onlar sana geldikleri zaman, seni Allah'ın selamladığı biçimde selamlıyorlar. Ve kendi kendilerine: "Söylediklerimiz dolayısıyla Allah bize azap etse ya." derler. Onlara cehennem yeter; oraya gireceklerdir. Artık o, ne kötü bir gidiş yeridir. (Mücadele Suresi, 8)

Allah "gizli toplantıları" haber veren bir başka ayette, bu toplantıların gece vakti oluşuna şöyle dikkat çekmektedir:

Onlar, insanlardan gizlerler de Allah'tan gizlemezler. Oysa O, kendileri, sözden (plan olarak) hoşnut olmayacağı şeyi 'geceleri düzenleyip kurarlarken,' onlarla beraberdir. Allah, yaptıklarını kuşatandır. (Nisa Suresi, 108)

Bir başka ayette ise Allah münafıkların bu eyleminin "şeytandan" olduğunu şöyle bildirmektedir:

Şüphesiz 'gizli toplantıların fısıldaşmaları' (kulis), iman edenleri üzüntüye düşürmek için ancak şeytan (ürünü olan işler)dandır... (Mücadele Suresi, 10)

Münafıkların bir kısmı, mümin taklidi yaparak müminlerin arasında yer almaya çalışırken, bir yandan da inkarcılara müminlerden haber taşırlar. Çünkü inkarcılar müminleri kendilerine düşman olarak belirlemişlerdir, ancak müminlerin arasındaki dayanışma nedeniyle onlara zarar veremezler. Bu durumda, müminlerin arasına karışmış olan münafıklara yakınlaşarak, onlara birtakım menfaatler sağlarlar ve bunun karşılığında da mümin topluluğu hakkında kendilerine bilgi ulaştırmalarını isterler.

Peygamberimiz (sav) döneminde örnekleri yaşanan, münafıkların bu tavrı, "... içinizde onlara (inkarcılara) 'haber taşıyanlar' vardır. Allah, zulmedenleri bilir." (Tevbe Suresi, 47) ayetiyle bildirilmiştir. Kuran'da, münafıkların bu vasfı, "başka bir topluluk adına kulak tutmak (haber toplamak)" olarak da ifade edilmektedir. Ayette şöyle buyrulur:

Ey peygamber, kalpleri inanmadığı halde ağızlarıyla "İnandık" diyenlerle Yahudilerden küfür içinde çaba harcayanlar seni üzmesin. Onlar, yalana kulak tutanlar, sana gelmeyen diğer topluluk adına kulak tutanlar (haber toplayanlar)dır... (Maide Suresi, 41)

MÜNAFIKLARIN AKILSIZLIKLARI

Münafıkların en belirgin özelliklerinin başında, tüm diğer inkarcılar gibi akılsız olmaları gelir. Zeki olabilirler, ama asla Kuran'ı anlamak ve yaşamak için birinci şart olan akla sahip olamazlar. Bu nedenle olayları akılsızca tahlil ederler. Allah'ı ve müminleri de bu akıldan yoksun muhakemelerinin içinde değerlendirdikleri için gereği gibi takdir edemezler.

Allah'ın, yaptıklarını görmediğini sanmaktadırlar

Münafıkların, en büyük akılsızlığı, Allah'ı yaptıklarından habersiz sanmalarıdır. Hesaplarını yalnızca müminler üzerine kurarlar. Eğer müminleri ikna edebilirlerse, hiçbir sorun kalmayacağını, onları razı ederlerse hedeflerine ulaşacaklarını sanırlar. Oysa Allah, münafıkların yapmakta olduklarını bilir. Hiçbir hareketleri, hiçbir düşünceleri Allah'tan gizli kalmaz. Akıllarından geçen her düşünceyi, kalplerinde hissettiklerini ve bilinçaltlarını Allah sarıp kuşatmıştır. Bir ayette bu konu şöyle hatırlatılmaktadır:

... onlar sizinle karşılaştıklarında 'inandık' derler, kendi başlarına kaldıklarında ise, size olan kin ve öfkelerinden dolayı parmak uçlarını ısırırlar. De ki: 'Kin ve öfkenizle ölün'. Şüphesiz Allah, sinelerin özünde saklı duranı bilendir. (Al-i İmran Suresi, 119)

Münafıklar, Allah'ın kendi durumlarını bildiğinden habersiz olarak, bir süre müminleri aldattıklarını zannedebilirler. Yaptıkları ikiyüzlülüğün bir süre için ortaya çıkmaması, onları cesaretlendirebilir. Kuran'da, münafıkların bu bozuk düşünce yapısı şöyle anlatılmaktadır:

'Gizli toplantıların fısıldaşmalarından' men edilip sonra men edildikleri şeye dönenleri; günah, düşmanlık ve peygambere isyanı (aralarında) fısıldaşanları görmüyor musun? Onlar sana geldikleri zaman, seni Allah'ın selamladığı biçimde selamlıyorlar. Ve kendi kendilerine: "Söylediklerimiz dolayısıyla Allah bize azap etse ya." derler. Onlara cehennem yeter; oraya gireceklerdir. Artık o, ne kötü bir gidiş yeridir. (Mücadele Suresi, 8)

Münafıkların söylediği "söylediklerimiz dolayısıyla Allah bize azap etse ya" sözü, ne kadar akılsız, ne kadar şuursuz olduklarını göstermektedir. Allah'ın onlara verdiği

sürenin sonsuz olduğunu sanmakta, ikiyüzlülüklerini devam ettirebileceklerini düşünmektedirler. Oysa bu imkansızdır; Allah durumlarını mutlaka ortaya çıkaracaktır.

Allah'ın müminlere olan desteğinin bilincinde değildirler

Münafıklar, Allah'ın kendi durumlarını bildiğinden habersiz oldukları gibi, müminlere verdiği desteğin de farkında değillerdir. Müminleri hep dış görünüşe göre değerlendirirler. Oysa müminler Allah'ın yardım ettiği kişilerdir. En zor durumda gibi gözüktükleri anda onları başarıya ulaştırmaktadır.

Münafıklar gerçeğin farkında olmadıklarından, kendilerini bazı maddi özellikleri nedeniyle müminlerden üstün sanırlar. Görünüşte kimi zaman müminlerden daha zengin, daha yüksek makam ve şöhret sahibi olabilirler; bu nedenle de müminlerden üstün olduklarını düşünürler. Allah, münafıkların bu akılsızlıklarını ve müminlerin ne olursa olsun, Allah'ın yardımıyla münafıklara ya da başka inkarcılara üstün geleceklerini Peygamberimiz (sav) döneminde yaşanan bir olayla haber vermiştir:

Derler ki, "Andolsun, Medine'ye bir dönecek olursak, gücü ve onuru çok olan, düşkün ve zayıf olanı elbette oradan sürüp-çıkaracaktır." Oysa izzet (güç, onur ve üstünlük) Allah'ın, O'nun Resûlü'nün ve müminlerindir. Ancak münafıklar bilmiyorlar. (Münafikun Suresi, 8)

İnkarcıların eziyetlerinden, Allah'ın azabından daha çok korkarlar

Daha önce de belirttiğimiz gibi münafıklar, mümin topluluğuyla birlikte oldukları süre boyunca, onlar gibi davranır, onların davranışlarını taklit ederler. Ancak müminler için zorlu bir imtihan zamanı geldiğinde -yani gerçekten inananları ortaya çıkaracak olan gerçek fedakarlık ve sadakat zamanlarında- münafıkların ikiyüzlülüğü ortaya çıkar. Bu, onların son derece korkak olmalarından ve ayetin ifadesiyle "insanlardan Allah'tan korkar gibi, hatta daha şiddetli bir korkuyla korkmalarından" kaynaklanır.

Ayetlerde Peygamberimiz (sav) dönemindeki münafıkların zorluk zamanlarında nasıl bir tavır gösterdikleri şöyle haber verilmiştir:

Kendilerine; "Elinizi (savaştan) çekin, namazı kılın, zekatı verin" denenleri görmedin mi? Oysa savaş üzerlerine yazıldığında, onlardan bir grup, insanlardan Allah'tan korkar gibi- hatta daha da şiddetli bir korkuyla- korkuya kapılıyorlar ve: "Rabbimiz, ne diye savaşı üzerimize yazdın, bizi yakın bir zamana ertelemeli değil miydin?" dediler. De ki: "Dünyanın metaı azdır, ahiret, ise muttakiler için daha hayırlıdır ve siz 'bir hurma çekirdeğindeki ip-ince bir iplik kadar' bile haksızlığa uğratılmayacaksınız." (Nisa Suresi, 77)

İnsanlardan öylesi vardır ki, "Allah'a iman ettik" der; fakat Allah uğruna eziyet gördüğü zaman, insanların (kendisine yönelttikleri işkence ve) fitnesini Allah'ın azabıymış gibi sayar; ama Rabbinden 'bir yardım ve zafer' gelirse,

andolsun: "Biz gerçekten sizlerle birlikteydik" demektedirler. Oysa Allah, alemlerin sinelerinde olanı daha iyi bilen değil midir? (Ankebut Suresi, 10)

Kendi aralarında da anlaşmazlık içindedirler

Müminlerin en büyük özelliklerinden biri, aralarındaki birlik ve beraberliktir. Münafıklar ise, bunun tam tersi bir yapı gösterirler. Hepsinin ortak bir özelliği, yani ikiyüzlülükleri vardır; ama bunun dışında birbirleriyle büyük bir çatışma ve ayrılık içindedirler. Çünkü müminler gibi tek bir hedefe, yani Allah'ın rızasına kazanmaya kilitlenmiş değildirler. Tam tersine hepsi çıkarlarının peşindedir ve doğal olarak çıkarları da birbiriyle çatışır. Kuran'da, münafıkların bu özelliğine şöyle dikkat çekilmektedir:

... Bu, şüphesiz onların 'derin bir kavrayışa sahip olmamaları' dolayısıyla böyledir.

Onlar, iyice korunmuş şehirlerde veya duvar arkasında olmaksızın sizinle toplu bir halde savaşmazlar. Kendi aralarındaki çarpışmaları ise pek şiddetlidir. Sen onları birlik sanırsın, oysa kalpleri paramparçadır. Bu, şüphesiz onların akletmeyen bir kavim olmaları dolayısıyla böyledir. (Haşr Suresi, 13-14)

Akıllı olduklarını sanırlar

Münafıklar, müminleri aldatabildiklerini dolayısıyla kendilerinin de çok akıllı olduklarını sanırlar. Müminler gibi fedakarlık yapmadıkları, Allah'ın rızasını kazanacak bir hayat sürmedikleri için, kendilerince "karlı" duruma geçtiklerini düşünürler.

Oysa münafıklar en büyük akılsızlığı yapmaktadırlar. Kendilerine, dini öğrenme, Allah'ın rızasını ve cennetini kazanma fırsatı verilmişken, tüm bunları teperek dünya hayatının yararsız ve geçici süsüne göz dikmişlerdir. Büyük bir kurtuluş yerine, küçük hesapları nedeniyle, büyük bir azabı yani cehennem azabını hak etmişlerdir. Üstelik, dünyada da büyük bir azap çekecek, sürekli vicdan azabı, kuşku, kuruntu içinde yaşayacaklardır.

Kuran'da, münafıkların kendilerini müminlerden akıllı sandıkları, ama gerçek akılsızların onların olduğu bildirilmektedir:

Ve (yine) kendilerine: "İnsanların iman ettiği gibi siz de iman edin" denildiğinde: "Düşük akıllıların iman ettiği gibi mi iman edelim?" derler. Bilin ki, gerçekten asıl düşük-akıllılar kendileridir; ama bilmezler. (Bakara Suresi, 13)

FİTNE ÇIKARMA ÖZELLİKLERİ

Münafıkların en önemli özelliklerinden biri, müminler arasında "fitne" çıkarmaya çalışmalarıdır. Fitne; müminlerin birliğini, Allah'a, peygambere ve Kuran'a olan sadakatlerini bozmaya yönelik her türlü saptırıcı konuşma ve tavrı ifade eder. Münafıklar, kendileri sapkın bir yolda oldukları için müminleri de saptırmak isterler. Bunu yapabilmek içinse, özellikle zorluk ve sıkıntı gibi görünen ortamları fırsat bilirler.

Münafıklar, Müslüman kimliği altında kendini sezdirmeden adeta şeytana hizmet vermektedir. Nasıl ki şeytanın asıl amacı iman edenleri saptırarak kendi peşinden sürüklemekse, münafık da aynı düşünceyle Müslümanların arasında fitne yayarak, onların haktan yüz çevirmeleri için çalışır.

Çevrelerindekilere vesvese vermek isterler

Müminlerin bulunduğu ortamlarda her zaman neşe, şevk ve canlılık hakimdir. Kendi aralarındaki konuşmaları da her zaman olumlu, olayların hayır yönlerini hatırlatan ve Allah'ın vadettikleri ile müjdeleşen bir üsluptadır. Ayrıca müminlerin konuşmalarında en çok dikkati çeken noktalardan biri de, her an kaderin şuurunda bir üslupla konuşmalarıdır. Örneğin bir tehlikeyi, olumsuzluğu açıklarken dahi samimi olarak bu olayın kaderde olduğunu, onda bir hayır olduğunu o cümlenin bütünlüğü içinde mutlaka vurgularlar.

Fakat münafıklar kalplerindeki hastalığı konuşmalarında da gizleyemezler ve olayları olumsuz, kaderi unutmuş, adeta "felaket habercisi" üslubuyla anlatırlar. Bir olayı azap ve sıkıntı içinde müminlerin aleyhinde bir durum varmış gibi açıklayarak, "keşke şunu yapmasaydınız", "tüh kaybettik", "vah yazık oldu" tarzında, kader gerçeğinden uzak insanların üslubu ile anlatırlar. Kullandıkları bu felaketçi üslup onların Allah'ın gücünü takdir edemediklerinin de açık bir göstergesidir.

Bu üsluplarıyla çevrelerindeki samimi Müslümanları da vesveseye sürüklemeye çalışırlar. Allah müminleri bu tehlikeye karşı uyarmış ve vesveseci insanların şerrinden Kuran'da şöyle söz etmiştir:

De ki: İnsanların Rabbine sığınırım. İnsanların malikine, insanların (gerçek) ilahına; 'sinsice, kalplere vesvese ve şüphe düşürüp duran' vesvesecinin şerrinden. Ki o, insanların göğüslerine vesvese verir (içlerine kuşku, kuruntu fısıldar); gerek cinlerden, gerekse insanlardan (olan her hannas'tan Allah'a sığınırım). (Nas Suresi, 1-6)

İşte münafıklar da bu tür bir sıkıntı verme, şevk kırma, moral bozma, ümitsizliğe sürükleme, şüpheye düşürme gibi niyetlerle Allah'ın kaderde hayırla yarattığı olayları bir kötülük veya felaketten bahsediyormuş gibi aktarırlar. Halbuki her insanın her anı, en ince detayına kadar bir plan dahilinde gelişmektedir ve her olay Allah'ın kontrolü altında, O'nun izniyle gerçekleşmektedir.

Zorluk anlarında fitne çıkarırlar

Münafıklar sinsi karakterlerini zorluk anlarında gösterirler. Diğer münafıklarla gizli faaliyetler yapar, takva gördükleri kişileri doğru yoldan uzaklaştırmaya yönelik sistemli bir mücadele verirler. Bunun için inkar edenlerle işbirliği yapmaktan bile çekinmezler. Fakat münafıklar tüm eylemlerinin, konuşma ve davranışlarının kaderde tek tek belirlenmiş olduğunu, Allah'ın tüm yaptıklarına şahit olduğunu unutmuşlardır. Rabbimiz "Allah kafirlere mü'minlerin aleyhinde kesinlikle yol vermez." (Nisa Suresi, 141) ayetiyle, münafıkların çabasının boşa çıkacağına dikkat çekmektedir. Bir başka ayette ise Allah müminlerin daima üstün geleceğini şöyle vurgulamaktadır:

Kim Allah'ı, Resulü'nü ve iman edenleri dost (veli) edinirse, hiç şüphe yok, galip gelecek olanlar, Allah'ın taraftarlarıdır. (Maide Suresi, 56)

Münafık, müminlerin güçsüz olduklarını zannettiği zamanlarda onları sadakatsizliğe, hainliğe, umutsuzluğa, şevksizliğe sürüklemek ister. Bunun için de sinsi bir üslup kullanarak, gizliden gizliye çevresindeki kişilerin imanını zedelemeye ve onları şüpheye düşürecek sözlerle kendine yandaş edinmeye çalışır. Bunun için kullandığı yöntemlerden biri müminlere iftira atmaktır.

Kuran'da münafıkların, "... Allah ve Resulü, bize boş bir aldanıştan başka bir şey vadetmedi." (Azhab Suresi, 12) ya da "... bunları (Müslümanları) dinleri aldattı..." (Enfal Suresi, 49) gibi ifadelerle iman edenlere vesvese vermeye çalışacakları haber verilmiştir. Münafıklar, müminlerin fark etmediği gerçekleri kendilerinin fark ettiği zanına kapılırlar.

Bunun bir örneğini Kuran'da bildirilen Samiri adlı kişinin "... Ben onların görmediklerini gördüm..." (Taha Suresi, 96) sözüyle, Hz. Musa'nın kavmini saptırmaya çalışmasında görebiliriz.

Münafıkların zorluk anlarında fitne çıkarmalarının bir nedeni de, bu anlarda daha rahat hareket ortamı bulmalarıdır. Samiri, "fitne"yi ancak Hz. Musa'nın olmadığı ve kavminin de yönlendirmeye müsait hale geldiği bir ortamda çıkarabilmiştir. Doğru yoldan sapan kavmin, "... Musa bize geri gelinceye kadar ona (buzağıya) karşı bel büküp önünde eğilmekten kesinlikle ayrılmayacağız" (Taha Suresi, 91) demeleri, münafıkların bozgunculuk çıkartmak için, karmaşa ve zorluk ortamlarını kolladıklarının önemli bir delilidir.

Hz. Muhammed (sav) dönemindeki münafıkların da, Peygamberimiz (sav) ve yanındaki müminler güçlü olduğu sürece fitne çıkarmamış olmaları dikkat çekicidir. Kuran'da, münafıkların savaş ortamındaki karışıklığı, müminler arasında ayrılık çıkarmak için kullandıkları şöyle tarif edilmektedir:

İşte orada, iman edenler, sınanmış ve şiddetli bir sarsıntıyla sarsıntıya uğratılmışlardı. Hani, münafık olanlar ve kalplerinde hastalık bulunanlar: 'Allah ve Resulü, bize boş bir aldanıştan başka bir şey vadetmedi' diyorlardı. (Ahzab Suresi, 11-12)

Münafıkların bu ifadeleri onların dine bakış açılarını yansıtır. Çünkü mümin topluluğunun arasına katılırken onlar gibi davranmakta birtakım dünyevi çıkarlar ummuşlardır. Fakat karşılaştıkları her zorluk onlar için büyük bir sıkıntıya dönüşmüş ve emeklerinin boşa gittiğini düşünmüşlerdir. İşte bu yüzden çevrelerindeki tepkiyi göz önünde bulundurarak, kendi korkularına müminleri de ortak etmeye çalışmışlardır. Peygamberimiz (sav) döneminde yaşayan münafıkların bu tür tekliflerini haber veren bir ayet şöyledir:

Onlardan bir grup da hani şöyle demişti: "Ey Yesrib (Medine) halkı, artık sizin için (burada) kalacak yer yok, şu halde dönün..." (Ahzab Suresi, 13)

Buna karşılık müminlerin göstereceği tavır ise Kuran'da şöyle bildirilmektedir:

Müminler (düşman) birliklerini gördükleri zaman ise dediler ki: "Bu, Allah'ın ve Resûlü'nün bize vadettiği şeydir; Allah ve Resûlü doğru söylemiştir." Ve (bu,) yalnızca onların imanlarını ve teslimiyetlerini artırdı. Müminlerden öyle erkek-adamlar vardır ki- Allah ile yaptıkları ahide sadakat gösterdiler; böylece onlardan kimi adağını gerçekleştirdi, kimi beklemektedir. Onlar hiçbir değiştirme ile (sözlerini) değiştirmediler. Çünkü Allah, (sözüne bağlı kalıp doğru olan) sâdıkları sadakatlerinden dolayı mükafatlandıracak, münafıkları da dilerse azaplandıracak veya tevbe (nasib edip tevbe)lerini kabul edecektir. Şüphesiz Allah, çok bağışlayandır, çok esirgeyendir. (Ahzab Suresi, 22-24)

Münafıkların, bozgunculuk çıkarma çabaları çeşitli zamanlarda olabilir. Kuran'da Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav) döneminde yaşamış olan münafıkların bu yöndeki tavırlarına dikkat çekilen bir ayet şöyledir:

Allah'ın elçisine muhalif olarak (savaştan) geri kalanlar oturup-kalmalarına sevindiler ve Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cehd etmeyi (çaba harcamayı) çirkin görerek: "Bu sıcakta (savaşa) çıkmayın" dediler. De ki:

"Cehennem ateşinin sıcaklığı daha şiddetlidir." Bir kavrayıp-anlasalardı. (Tevbe Suresi, 81)

Peygamberimiz (sav)'in kavmi içinde bulunan kimi münafıkların riske gireceklerini sezdiklerinde en baştan müminlerden ayrıldıkları Kuran'da haber verilmiştir. Bu ayrılık, gerçekte müminler için büyük bir rahmettir, çünkü Allah müminleri böylelikle aralarındaki fitnecilerden arındırmıştır. Bu durum Kuran'da şöyle bildirilmektedir:

Sizinle birlikte çıksalardı, size 'kötülük ve zarardan' başka bir şey ilave etmez ve aranıza mutlaka fitne sokmak üzere içinizde çaba yürütürlerdi. İçinizde onlara 'haber taşıyanlar' vardır. Allah, zulmedenleri bilir. Andolsun, daha önce onlar fitne aramışlardı. Ve sana karşı birtakım işler çevirmişlerdi. Sonunda onlar, istemedikleri halde hak geldi ve Allah'ın emri ortaya çıkıp-üstünlük sağladı. (Tevbe Suresi, 47-48)

Allah adına mücadeleden bahane bularak kaçarlar

Münafıklar, zorluk ve sıkıntı anlarında, müminleri terk etmeye ve kendi çıkarlarını kurtarmaya çalışırlar. Ancak, bunu da her zamanki ikiyüzlülüklerini sürdürerek, yani kendilerini haklı göstermeye çalışarak yaparlar. "Biz çıkarlarımız zedelenir diye korkuyoruz, Allah'a tevekkül edemiyoruz " demezler. Bunun yerine bazı bahaneler öne sürerler. Kuran'da, Peygamberimiz (sav) döneminde yaşamış olan münafıkların öne sürdükleri bahanelerin bazıları şöyle haber verilir:

İki topluluğun karşı karşıya geldiği gün, size isabet eden ancak Allah'ın izniyle idi. (Bu, Allah'ın) müminleri ayırdetmesi; Münafıklık yapanları da belirtmesi içindi. Onlara: "Gelin, Allah'ın yolunda savaşın ya da savunma yapın" denildiğinde, "Biz savaşmayı bilseydik elbette sizi izlerdik" dediler. O gün onlar, imandan çok küfre daha yakındılar. Kalplerinde olmayanı ağızlarıyla söylüyorlardı. Allah, onların gizli tuttuklarını daha iyi bilir. (Al-i İmran Suresi, 166-167)

Bedevilerden (savaştan) geride bırakılanlar, sana diyecekler ki: "Bizi mallarımız ve ailelerimiz meşgul etti. Bundan dolayı bizim için mağfiret dile." Onlar, kalplerinde olmayan şeyi dilleriyle söylüyorlar. De ki: "Şimdi Allah, size bir zarar isteyecek ya da bir yarar dileyecek olsa, sizin için Allah'a karşı kim herhangi bir şeyle güç yetirebilir? Hayır, Allah yaptıklarınızı haber alandır." (Fetih Suresi, 11)

Onlardan bir topluluk da: "Gerçekten evlerimiz açıktır" diye peygamberden izin istiyordu; oysa onlar(ın evleri) açık değildi. Onlar yalnızca kaçmak istiyorlardı. (Ahzab Suresi, 13)

Görüldüğü gibi, münafıkların öne sürdükleri bahaneler, "savaşmayı bilmiyoruz", "evlerimizi ve ailelerimizi korumak zorundayız" gibi sözde meşru gerekçelerdir. Fakat Allah bu kimselerden "... kalplerinde olmayanı ağızlarıyla söylüyorlardı..." (Al-i İmran Suresi, 167) şeklinde bahsetmektedir. Üstelik bu yalanlarını söylerken de Allah'ın adına yemin ederek bunu yaparlar. Bunu haber veren ayette şöyle buyrulmaktadır:

Eğer güç yetirseydik muhakkak seninle birlikte (savaşa) çıkardık" diye sana Allah adına yemin edecekler... (Tevbe Suresi, 42)

Münafıkların bu yalanlarından bahseden bir başka ayet ise şöyledir:

... kalbindekine rağmen Allah'ı şahid getirir; oysa o azılı bir düşmandır. (Bakara Suresi, 204)

Münafıklar tarih boyunca hep aynı yalanlarla ortaya çıkmışlardır. Dolayısıyla bu yalanlarını ne kadar makul bir zemine oturtmaya çalışsalar da, Allah samimiyetsizliklerinin delili olarak bu yönlerini pek çok örnekle önceden bildirmiştir. Bu bahanelerin tümünün temel sebebi ise imanlarındaki zayıflık ve kalplerindeki hastalıktır. Çünkü Allah' a ve ahiret gününe kesin bir bilgiyle iman eden bir Müslüman için böyle bir ihtimal söz konusu değildir. Hatta müminler imanlarının verdiği şevk ve heyecanla her türlü zorluğa talip olurlar. Allah'tan başka hiç kimseden, hiçbir tehlikeden korkmadan Allah için yaşarlar. Münafıkların müminlerle çelişen bu tutumlarına Peygamberimiz (sav) döneminde yaşanan bir olaydan şöyle örnek verilmektedir:

Oysa savaş üzerlerine yazıldığında, onlardan bir grup, insanlardan Allah'tan korkar gibi- hatta daha da şiddetli bir korkuyla- korkuya kapılıyorlar ve: "Rabbimiz, ne diye savaşı üzerimize yazdın, bizi yakın bir zamana ertelemeli değil miydin?" dediler... (Nisa Suresi, 77)

Ayette bildirildiği üzere, münafıkların insanlara karşı duydukları korku öylesine şiddetlidir ki, bu korku onların Allah'ın emrine açıkça başkaldırıp, isyan etmelerine sebep olmuştur. Ancak bu kaçışları onlara kesinlikle bir fayda sağlamaz. Bu şekilde zorluktan kaçarak dünya hayatında kendilerince akılcı davrandıklarını zannederler. Ama asıl önemli olanın sonsuz ahiret hayatı olduğunu gözardı etmelerinden dolayı büyük bir kayıp içerisindedirler.

Müminler arasında yalan haber yayarlar

Münafıkların bir başka fitne çıkarma şekli de, müminler arasında asılsız haberler yayma özellikleridir. Münafıklar müminler aleyhinde gibi görünen herhangi bir gelişmeyi, daha da abartarak ve bir "felaket haberi" niteliğine sokarak müminler arasında yayarlar. Bununla, mümin topluluğu arasında endişe ve huzursuzluk oluşturmak isterler. Kuran'da münafıkların bu davranışlarından şöyle bahsedilmektedir:

Kendilerine güven veya korku haberi geldiğinde, onu yaygınlaştırıverirler. Oysa bunu peygambere ve kendilerinden olan emir sahiplerine götürmüş olsalardı, onlardan 'sonuç-çıkarabilenler,' onu bilirlerdi. Allah'ın üzerinizdeki fazlı ve rahmeti olmasaydı, azınız hariç herhalde şeytana uymuştunuz. (Nisa Suresi, 83)

Kuran'da bu tür bir tavrın karşılığı ve müminlerin bu kimselerin yalanlarına, iftiralarına nasıl cevap vermeleri gerektiği de, Peygamberimiz (sav) döneminde yaşanmış bir olay aktarılırken şöyle tarif edilir:

Doğrusu, uydurulmuş bir yalanla (zina iftirasıyla) gelenler, sizin içinizden birlikte davranan bir topluluktur; siz onu kendiniz için bir şer saymayın, aksine o sizin için bir hayırdır. Onlardan her bir kişiye kazandığı günahtan (bir ceza) vardır. Onlardan (iftiranın) büyüğünü yüklenene ise büyük bir azap vardır. Onu işittiğiniz zaman, erkek müminler ile kadın mü'minlerin kendi nefisleri adına hayırlı bir zanda bulunup: "Bu, açıkca uydurulmuş iftira bir sözdür" demeleri gerekmez miydi? (Nur Suresi, 11-12)

Düzeltmek adına bozgunculuk yaparlar

Münafıklar, her konuda olduğu gibi, fitne çıkarırken de ikiyüzlü davranırlar. Yaptıkları kötülükleri, gerçekte iyi niyetli olarak yaptıklarını iddia ederler. Gerçekte münafıkların ortaya bir haber yaymaktaki amaçlarında fitne çıkarmak, çevresindeki kişileri şüpheye düşürmek, onların şevklerini kırmak gibi pek çok kötü niyet söz konusudur. Ancak kendilerine neden böyle yapıldığı sorulacak olursa iyi niyetle yaptıklarını söyleyeceklerdir. Fakat Allah Kuran'da münafıkların bu tavrının samimiyetsizliğine şöyle dikkat çekmektedir:

Kendilerine: "Yeryüzünde fesat çıkarmayın" denildiğinde: "Biz sadece ıslah edicileriz" derler. Bilin ki; gerçekten, asıl fesatçılar bunlardır, ama şuurunda değildirler. (Bakara Suresi, 11-12)

Bu yalanlarının haber verildiği bir başka ayet ise şöyledir:

Zarar vermek, inkârı (pekiştirmek), müminlerin arasını ayırmak ve daha önce Allah'a ve elçisine karşı savaşanı gözlemek için mescid edinenler ve: "Biz iyilikten başka bir şey istemedik" diye yemin edenler (var ya,) Allah onların şüphesiz yalancı olduklarına şahidlik etmektedir. (Tevbe Suresi, 107)

MÜMİNLERE KARŞI GİRİŞTİKLERİ EYLEMLER

Münafıklar, daha önce de sözünü ettiğimiz gibi, bir zorluk ve sıkıntı anında fitne ve bozgunculuk çıkarmaya çalışırlar. Ancak münafık topluluğunun, müminler aleyhindeki faaliyeti bununla sınırlı kalmaz. Münafıklar, çoğu kez, müminlerden ayrıldıktan sonra da düşmanca tavırlarını ve fitne çıkarma çabalarını sürdürürler. Kuran'da, Allah münafıkların bu karakterini "... Fitneye her geri çağrılışlarında içine başaşağı (balıklama) dalarlar..." (Nisa Suresi, 91) ayetiyle haber verir.

Münafıkların bu yöndeki en belirgin tavrı, müminlerden ayrıldıktan sonra da kendi aralarındaki birlikteliği sürdürmeleridir. İlginç olan ise fitne çıkarıp müminlerden ayrıldıktan sonra da Müslüman görüntüsünü korumaya çalışmaları, ikiyüzlülüklerini sürdürmeleridir.

Bunun en önemli nedeni, daha önce de söylediğimiz gibi, münafığın, münafıklığını kabul etmemesidir. Hiçbir münafık, "ben, Allah rızasını arayan müminler arasında fitne çıkardım, çıkarlarım nedeniyle müminlere ters düştüm, çünkü ben ikiyüzlü bir sahtekarım, aslında iman etmiyorum" şeklinde samimi konuşmalar yapmaz. Bu nedenle, samimi müminlerle birlikte olmasa da, kendisi gibi insanlardan bir grup kurar ve Müslüman görüntüsünü sürdürür. Ama aslında tam manasıyla inkar sistemini yaşamaktadır.

Kuran'da münafıkların, Peygamberimiz (sav)'in yanındaki müminlerden ayrıldıktan sonra yeni bir mescid kurdukları anlatılır. Tarihi bilgiler bu mescidin isminin "Dırar Mescidi" olduğunu bize bildirir. Münafıkların, Peygamberimiz (sav) ve yanındaki müminlerden ayrıldıktan sonra, bir "mescid" kurmaları elbette çok dikkat çekicidir. Dinden sapmalarına rağmen, açıkça dinsiz bir çatı altında birleşmemiş ve yine sözde Müslüman görünümünü korumaya devam etmişlerdir. Kuran'da, münafıkların mescidi ile Peygamberimiz (sav)'in "takva üzerine" kurduğu mescid arasındaki fark şöyle anlatılır:

"Zarar vermek, inkârı (pekiştirmek), müminlerin arasını ayırmak ve daha önce Allah'a ve elçisine karşı savaşanı gözlemek için mescid edinenler ve: "Biz iyilikten başka bir şey istemedik" diye yemin edenler (var ya,) Allah onların şüphesiz yalancı olduklarına şahidlik etmektedir. Sen bunun (böyle bir mescidin) içinde hiçbir zaman durma. Daha ilk gününden takva temeli üzerine kurulan mescid, senin bunda (namaza ve diğer işlere) durmana daha uygundur. Onda, arınmayı içten-arzulayan adamlar vardır. Allah arınanları sever. Binasının temelini, Allah korkusu ve hoşnutluğu üzerine kuran kimse mi hayırlıdır, yoksa binasının temelini göçecek bir yarın kenarına kurup onunla

birlikte kendisi de cehennem ateşi içine yuvarlanan kimse mi? Allah, zulmeden bir topluluğa hidayet vermez. Onların kalpleri parçalanmadıkça, kurdukları bina kalplerinde bir şüphe olarak sürüp-gidecektir. Allah bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir." (Tevbe Suresi,107-110)

Ayetlerde de belirtildiği gibi, münafıkların kurduğu mescidin amacı, müminlere zarar vermek ve müminlere karşı çıkanlarla işbirliği yapmaktır. Her ne kadar bu mescidi kuran münafıklar, "biz iyilikten başka bir şey istemedik" deseler de, gerçek amaçları budur. İki mescidi ayıran en önemli fark ise, müminlerinkinin "takva", yani "Allah korkusu ve Allah rızası" üzerine kurulmuş olmasıdır. Heva ve müminlere düşmanlık üzerine kurulan münafıkların mescidi ise, ayette haber verildiği gibi, cehenneme yuvarlanacak bir yarın kenarındadır. Peygamberimiz (sav) döneminde yaşayan münafıkların bu mescidi kullanarak sürdürdükleri fitneyi aşağıdaki şekilde inceleyebiliriz.

Müminlerden intikam almak istemişlerdir

Münafıkların müminlerden ayrıldıktan sonra biraraya gelmelerinin en önemli nedeni, müminlere duydukları kin ve nefret olmuştur. Önceki sayfalarda, münafıkların aralarında müminlerinki gibi bir sevgi ve saygı bağı olmadığını, tam tersine ayetin ifadesiyle, "kalplerinin paramparça" olduğuna değinmiştik. Durum böyleyken, münafıkları birarada tutan özellik, müminlere duydukları nefret ve intikam alma hevesleridir.

Müminlerden intikam almak istemişlerdir, çünkü onların içinde bulundukları süre boyunca, müminler onları uyarmış, hatalarını söylemiş, yaptıklarının sahtekarlık olduğunu yüzlerine vurmuş, yaptıklarından vazgeçmezlerse cehennemle karşılık bulabileceklerini bildirmişlerdir. Ancak münafıklar kibirleri nedeniyle, müminlerin göstermiş olduğu güzel ahlakı takdir edememiş ve onlara karşı kin ve düşmanlık duyguları beslemişlerdir.

Tevbe Suresi'nin 74. ayetinde Allah "... oysa intikama kalkışmalarının, kendilerini Allah'ın ve elçisinin bol ihsanından zengin kılmasından başka (bir nedeni) yoktu..." ifadesiyle münafıkların müminlerden intikam almak istediklerine dikkat çekmektedir. Ama kuşkusuz münafıkların bu çabası boşa çıkmıştır; Allah tuzaklarını başlarına geçirmiş ve onları daha da "hor ve aşağılık" kılmıştır.

Münafıkların genel bir özelliği, intikam almak istemeleri nedeniyle, müminlerle ilgili gelişmeleri yakından takip etmeleridir. Müminlerin başına kötü şeyler gelmesini, onların zarara uğramasını umarlar. Kuran'da bu gerçek, "Size bir iyilik dokununca tasalanırlar, size bir kötülük isabet ettiğindeyse buna sevinirler. Eğer siz sabreder ve sakınırsanız, onların 'hileli düzenleri' size hiçbir zarar veremez. Şüphesiz, Allah, yapmakta olduklarını kuşatandır" (Al-i İmran Suresi, 120) ayetiyle ifade edilmektedir.

Müminlere karşı inkarcılarla işbirliği yapmışlardır

Münafıkların müminlerden intikam almak için başvurdukları yöntemlerden biri de inkarcılarla işbirliği yapmaktır. Kuran'da münafıkların inkarcılara güvenmelerine ve onları dost edinmelerine şöyle dikkat çekilmektedir:

Münafıklara müjde ver: Onlar için gerçekten acıklı bir azap vardır. Onlar, müminleri bırakıp kafirleri dostlar (veliler) edinirler. 'Kuvvet ve onuru (izzeti)' onların yanında mı arıyorlar? Şüphesiz, 'bütün kuvvet ve onur,' Allah'ındır. (Nisa Suresi, 138-139)

Peygamberimiz (sav) döneminde de münafıklar bu özelliklerini göstermişlerdir. Bunun yanında, müminlere saldıran inkarcılara destek olmuşlar, onlara müminler hakkında bilgi vermiş, onları müminlere saldırmaya teşvik etmişlerdir. Kuran'da bu olaylar şöyle haber verilir:

Münafıklık edenleri görmüyor musun ki, Kitap Ehlinden inkâr eden kardeşlerine derler ki: "Andolsun, eğer siz (yurtlarınızdan) çıkarılacak olursanız, mutlaka biz de sizinle birlikte çıkarız ve size karşı olan hiç kimseye, hiçbir zaman itaat etmeyiz. "Eğer size karşı savaşılırsa elbette size yardım ederiz." Oysa Allah, şahidlik etmektedir ki onlar, gerçekten yalancıdırlar.

Andolsun, (yurtlarından) çıkarılacak olurlarsa onlarla birlikte çıkmazlar. Onlara karşı savaşılırsa da, kendilerine yardımda bulunmazlar; yardım etseler bile (arkalarına) dönüp-kaçarlar. Sonra kendilerine yardım edilmez." (Haşr Suresi, 11-12)

Münafıkların inkarcılara müminler hakkında bilgi verdiklerine bir başka ayette ise şöyle dikkat çekilmektedir:

"Ey peygamber, kalpleri inanmadığı halde ağızlarıyla "İnandık" diyenlerle Yahudilerden küfür içinde çaba harcayanlar seni üzmesin. Onlar, yalana kulak tutanlar, sana gelmeyen diğer topluluk adına kulak tutanlar (haber toplayanlar)dır. Onlar, kelimeleri yerlerine konulduktan sonra saptırırlar, "Size bu verilirse onu alın, o verilmezse ondan kaçının" derler. Allah, kimin fitne(ye düşme)sini isterse, artık onun için sen Allah'tan hiçbir şeye malik olamazsın. İşte onlar, Allah'ın kalplerini arıtmak istemedikleridir. Dünyada onlar için bir aşağılanma, ahirette onlar için büyük bir azap vardır." (Maide Suresi, 41)

Münafıklar, bu sayede inkarcıların müminlere galip geleceğini, böylece kendi intikamlarının da alınmış olunacağını ummuş olabilirler. Oysa yanılgıya düşmüşlerdir. Çünkü ayetlerde bildirildiği gibi, "bütün kuvvet ve onur Allah'ındır" ve Allah müminlerin destekçisidir. Münafıkların ve inkarcıların müminlere karşı girişeceği saldırı ve tuzaklar Allah'ın yardımıyla müminlere zarar veremez.

Müminleri karalamaya çalışmışlardır

Peygamberimiz (sav) zamanında yaşanan Asrı Saadet döneminde, münafıkların müminler aleyhine giriştikleri saldırıların en önemlilerinden biri, müminler hakkında uydurdukları iftira ve karalamalar olmuştur. Münafıklar, müminleri karaladıkça kendilerini temize çıkaracaklarını sanmış, müminler hakkında attıkları iftiralarla, onlardan ayrılmalarını ve onlara düşmanlık beslemelerini meşru bir zemine oturtmaya çalışmışlardır.

Müminlerin hakkında ürettikleri iftiraları inkarcılara anlatarak müminlerin itibarını düşürebileceklerini sanmışlardır.

Kuran'da münafıkların bu özelliğine de dikkat çekilmiştir. Peygamberimiz (sav)'in eşi hakkında uydurdukları iftiranın yanısıra, "... dillerini kötülükle size uzatırlar..."

(Mümtehine Suresi, 2) ayetiyle de, münafıkların müminlere iftira yoluyla saldırdıkları haber verilmiştir.

Kuran'da bunun dışında, münafıkların müminlerle alay etmeye çalıştıkları da bildirilmiştir:

"Sadakalar konusunda, müminlerden ek bağışlarda bulunanlarla emeklerinden (cehdlerinden) başkasını bulamayanları yadırgayarak bunlarla alay edenler; Allah (asıl) onları alay konusu kılmıştır ve onlar için acı bir azap vardır." (Tevbe Suresi, 79)

Müminleri kendi saflarına çekmeye çalışmışlardır

Münafıklar müminlerden ayrılmalarının ardından az önce sözünü ettiğimiz gibi bir "mescid" oluşturmuşlardır. Müminlere karşı giriştikleri iftira, inkarcılarla işbirliği gibi faaliyetlerinin yanında, bir de mümin topluluğu içinden yeni kişileri de münafıklık yapıp kendilerine katılmaya çağırmışlardır.

Münafıklar, bunun için mümin topluluğu içinde imani yönden zayıf olarak gördükleri kişilere yanaşmaya çalışmışlardır. Kuruntu ve vesveseye kolayca kapılacağını düşündükleri kişilere yanaşmaya, onları da fitneye düşürmeye çaba harcamışlardır. Mümin topluluğu bir zorlukla karşılaştığında bu faaliyetlerini daha da hızlandırmışlardır. Allah Kuran'da, bu olayı, "Gerçekten Allah, içinizden alıkoyanları (münafıkları) ve kardeşlerine: 'Bize gelin' diyenleri bilir. Bunlar, pek azı dışında zorlu-savaşlara gelmezler" (Ahzab Suresi, 18) ayetiyle haber vermektedir.

ALLAH MÜNAFIKLARI ORTAYA ÇIKARACAK VE AZAPLANDIRACAKTIR

Münafıklarla ilgili Kuran'da bildirilen tüm ayetler Allah'ın mümin topluluğu içindeki münafıkları mutlaka ortaya çıkaracağını göstermektedir. Münafıklar, ne kadar zeka oyunları yapıp gerçek yüzlerini gizleseler de, Allah'ın dilediği bir zamanda müminler tarafından mutlaka tanınacaklardır.

Çünkü bu, onların kaderidir. Allah onları bunun için yaratmış ve müminlere imtihan olması için onları müminlerin arasına koymuştur. Kuran'da münafıkların tüm tavırları, sözleri, faaliyetleri ayrıntılı olarak anlatılmıştır. Münafık, ne yaparsa yapsın, bu söz ve davranışları eksiksiz olarak söyleyecek ve yapacaktır. Kaderinde çizilen bu gerçekten kaçması mümkün değildir.

Münafıkların ortaya çıkması ve anlaşılması için, mutlaka zorluk anlarında kendilerini açıkça göstermelerine de gerek yoktur. Allah dilerse müminlere, onları tanıma, ikiyüzlülüklerini teşhis etme yeteneği verir. Bu yeteneğe sahip müminler kimi zaman belki tavrını değiştirir diye münafık karakterli bir kişiye hoşgörü gösterebilirler. Münafık bu sayede kendini gizleyebildiğini sanmaktadır ama bu büyük bir yanılgıdır, samimiyetsizliğinde kararlı olduğunu anladıklarında müminler de bu ikiyüzlü insanlardan yüz çevirirler.

Allah, münafıkların asla saklı kalamayacağını Kuran'da şöyle bildirmektedir:

"Yoksa kalplerinde hastalık bulunanlar, Allah'ın kinlerini hiç (ortaya) çıkarmayacağını mı sandılar?

Eğer Biz dilersek, sana onları elbette gösteririz, böylelikle onları simalarından tanırsın. Andolsun, sen onları, sözlerin söyleniş tarzından da tanırsın. Allah, amellerinizi bilir.

Andolsun, Biz sizden mücahid olanlarla sabredenleri bilinceye (belli edip ortaya çıkarıncaya) kadar, deneyeceğiz ve haberlerinizi sınayacağız (açıklayacağız)." (Muhammed Suresi, 29-31)

Ayetlerde bildirildiği üzere, Allah münafıkları yüzlerinden ve konuşmalarından da müminlere tanıtabilir. Münafığın ikiyüzlü ruh hali, içindeki korku ve huzursuzluk yüzüne ve konuşmalarına yansır.

Münafıkların ikiyüzlülükleri karşısında karşılaşacakları ise, hem dünyada, hem de ahirette acıklı bir azaptır.

Münafıklar dünyada da büyük

azap çekeceklerdir

Münafıklar, fitne çıkarmalarıyla birlikte ebedi bir azabı hak ederler. Allah'ın takdiriyle bu azap henüz dünyadayken başlayacak ve ölümün ardından da cehennemde sonsuza dek sürecektir.

Herşeyden önce, dünyada münafıklar için manevi bir azap vardır. Sürekli olarak büyük bir sıkıntı ve korku içinde yaşarlar. Müminlere karşı yaptıklarının ikiyüzlülük olduğunu aslında kendileri de bilmektedirler. Bu nedenle sürekli vicdani huzursuzluk duyarlar. Bu huzursuzluk hayatları boyunca devam eder.

Bunun yanında fitne çıkardıktan önce de, sonra da, sürekli olarak korku duyarlar. İkiyüzlülükleri ortaya çıkmadan önce, müminlerin kendilerini fark etmesinden korkarlar. Müminlerden ayrıldıktan sonra ise, sürekli Allah'ın yaptıkları dolayısıyla kendilerine bir karşılık vereceği korkusu içinde yaşarlar. Kuran ahlakını yaşayan insanların sayısının artması münafıkların korkusunu daha da artırır. Çünkü Allah'a iman eden insanların artmasıyla, ufak menfaatleri nedeniyle onlardan ayrıldığı için büyük bir pişmanlık duyacaklardır. Bu nedenle bazı münafıklar, İslam ahlakının yaygın olarak kabul gördüğü dönemlerde, müminlerin yanına sokulmaya ve "biz de sizdendik" gibi sözler öne sürerek onların başarısından kendilerine pay çıkarmaya çalışırlar. Kuran'da Peygamberimiz (sav) döneminde bu olayların yaşandığı ve o dönemde münafıkların tavırları şöyle anlatılmaktır:

Münafıklara müjde ver: Onlar için gerçekten acıklı bir azap vardır. Onlar, müminleri bırakıp kafirleri dostlar (veliler) edinirler. 'Kuvvet ve onuru (izzeti)' onların yanında mı arıyorlar? Şüphesiz, 'bütün kuvvet ve onur,' Allah'ındır. (Nisa Suresi, 138-139)

Onlar sizi gözetleyip-duruyorlar. Size Allah'tan bir fetih (zafer ve ganimet) gelirse: "Sizinle birlikte değil miydik?" derler. Ama kafirlere bir pay düşerse: "Size üstünlük sağlamadık mı, müminlerden size (gelecek tehlikeleri) önlemedik mi?" derler. Allah, kıyamet günü aranızda hükmedecektir. Allah, kafirlere müminlerin aleyhinde kesinlikle yol vermez. (Nisa Suresi, 141)

Asrı Saadet dönemindeki münafıkların, Peygamber Efendimiz (sav)'in başarılı olduğu savaşlarda ganimetleri elde etmek için de samimiyetsizce müminlere yanaşmaya çalıştıkları şöyle haber verilmiştir:

(Savaştan) Geride bırakılanlar, siz ganimetleri almaya gittiğiniz zaman diyeceklerdir ki: "Bizi bırakın da sizi izleyelim." Onlar, Allah'ın kelamını değiştirmek istiyorlar. De ki: "siz, kesin olarak bizim izimizden gelemezsiniz. Allah, daha evvel böyle buyurdu." Bunun üzerine: "Hayır, bizi kıskanıyorsunuz" diyecekler. Hayır, onlar pek az anlayan kimselerdir. (Fetih Suresi, 15)

Görüldüğü gibi münafıklar, müminlerin üstün duruma geçmesi üzerine, yeniden onlara yanaşmaya çalışmışlardır ancak müminlerden asla bir karşılık görememişlerdir. Tam tersine, müminler güçlendikleri durumda, münafıkların ikiyüzlülüğünü herkese duyurmuş ve münafıklar da böylece dünyada bir aşağılanma ile karşılaşmışlardır.

Cehennemin en aşağı tabakasına atılacaklardır

Münafıklar, yaptıkları tüm bu ikiyüzlülük, fitne ve düşmanlıklarının karşılığında, asıl cezalarını ahirette çekeceklerdir. Ahirette münafıklar için ayrılmış olan yer, cehennemin en alt tabakası, yani en çok azabın olduğu yerdir. Kuran'da, bu gerçek şöyle bildirilir:

"Gerçekten münafıklar, ateşin en alçak tabakasındadırlar. Onlara bir yardımcı bulamazsın." (Nisa Suresi, 145)

Münafıkların en alt tabakasına gidecekleri cehennem, Kuran ayetlerinde şöyle tarif edilmektedir:

"Onlar birbirlerine gösterilirler. Bir suçlu-günahkar, o günün azabına karşılık olmak üzere, oğullarını fidye olarak vermek ister;

Kendi eşini ve kardeşini ve onu barındıran aşiretini de;

Yeryüzünde bulunanların tümünü (verse de); sonra bir kurtulsa.

Hayır; (hiçbiri kabul edilmez). Doğrusu o (cehennem), cayır cayır yanmakta olan ateştir: Başın derisini kavurup-soyar. Yüz çevirip arkasını döneni çağırır-durur." (Mearic Suresi,11-17)

"Orada kendileri için, 'kemikleri çatırdatan inlemeler' vardır. Onlar orda işitmezler de." (Enbiya Suresi, 100)

"(Böylesinin) Önünde cehennem vardır ve (orada) irinli sudan içirilecektir.

Yutkunmaya çabalayacak ve boğazından geçirmeyi başaramayacak, ona her yandan ölüm gelecek, oysa ölmeyecek de. Ardından daha katı bir azap olacak.

O gün suçlu-günahkarların (sıkı) bukağılara vurulduklarını görürsün. Giyimleri katrandandır, yüzlerini ateş bürümektedir." (İbrahim Suresi, 49-50)

Doğrusu, o zakkum ağacı;

Günahkar olanın yemeğidir.

Pota gibi; karınlarda kaynar-durur;

Kaynar-suyun kaynaması gibi.

"Onu tutun da cehennemin orta yerine sürükleyin."

"Sonra kaynar suyun azabından başının üstüne dökün." (Duhan Suresi, 43-48)

Münafıkların çekeceği bu azap, ancak yapmış olduklarının karşılığıdır. Çünkü onlar, yalnızca Allah'a kulluk eden müminlere karşı düşmanlık beslemişler, yalan ve hile ile onları aldatmaya, onları yollarından döndürmeye çalışmışlardır. Onlara karşı inkarcılarla işbirliği yapmış, onlara türlü iftiralar atmış, onlara kurulan tuzakların arkasında yer almışlardır.

Hem dünyada, hem de ahirette çekecek oldukları ceza, ancak yapmış olduklarının karşılığıdır. Bir ayette bildirildiği gibi; "Şüphesiz Allah, insanlara hiçbir şeyle zulmetmez. Ancak insanlar, kendi nefislerine zulmederler." (Yunus Suresi, 44)

DARWINİZM'İN ÇÖKÜŞÜ

Darwinizm, yani evrim teorisi, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok mucizevi bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini artık yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan Türlerin Kökeni adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel

iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır. Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır. Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır? Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı. Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu. Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti:

"Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür." *(Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, New York: Marcel Dekker, 1977, s.2)*

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı:

"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır." *(Alexander I. Oparin, Origin of Life, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s.196)*

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı. *("New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Bulletin of the American Meteorological Society, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330)* Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti. *(Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7)*

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci Earth dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? *(Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, s. 40)*

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10950'de 1'dir. Ancak matematikte 1050'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır. Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır. Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. *(Leslie E. Orgel, The Origin of Life on Earth, Scientific American, c. 271, Ekim 1994, s. 78)*

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır. Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez. Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve *Türlerin Kökeni* adlı kitabında *"Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz"* demek zorunda kalmıştı. *(Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s.189)*

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı. Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin Türlerin Kökeni adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti. *(Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 184)*

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20 .yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler. Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rastgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir. *(B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.)*

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir. Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara "ara-geçiş formu" adını verirler. Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, Türlerin Kökeni'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir. *(Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 179)*

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz. *(Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133)*

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir. *(Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983, s. 197)*

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani "türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- *Australopithecus*

2- *Homo habilis*

3- *Homo erectus*

4- *Homo sapiens*

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "*Australopithecus*" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin *Australopithecus* örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir. *(Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York:*

Toplinger Publications, 1970, s. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, c. 258, s. 389)

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, *Australopithecuslar*'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "*Homo sapien*s'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder. *(J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", Scientific American, Aralık 1992)*

Evrimciler "*Australopithecus* > *Homo habilis* > *Homo erectus* > *Homo sapiens*" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, *Australopithecus*, *Homo habilis* ve *Homo erectus*'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. *(Alan Walker, Science, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272)*

Dahası *Homo erectus* sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, *Homo sapiens neandertalensis* ve *Homo sapiens sapiens* (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. *(Time, Kasım 1996)*

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler. *(S. J. Gould, Natural History, c. 85, 1976, s. 30)*

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle Australopithecus fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri,

sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür. *(Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19)*

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim. Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10-950 olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar.

Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden

hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar. Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur. Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir. Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır.

En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir. Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır. Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en

önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran Yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz. *(Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak 1997, s. 28)*

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların,

böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği göreceklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür.

Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azab onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

... Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah, Hicr Suresi'nde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayet şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayetteki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar

küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir.

Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır. *(Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s.43)*

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

... Sen Yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim
hiçbir bilgimiz yok. Gerçekten Sen, herşeyi bilen,
hüküm ve hikmet sahibi olansın.
(Bakara Suresi, 32)

Münafık erkekler ve münafık kadınlar, bazısı bazısındandır; kötülüğü emrederler, iyilikten alıkoyarlar, ellerini sımsıkı tutarlar. Onlar Allah'ı unuttular; O da onları unuttu. Şüphesiz, münafıklar fıska sapanlardır. Allah, erkek münafıklara da, kadın münafıklara da ve (bütün) kâfirlere, içinde ebedi kalmak üzere cehennem ateşini vaad etti. Bu, onlara yeter. Allah onları lanetlemiştir ve onlar için sürekli bir azap vardır.

(Tevbe Suresi, 67-68)

Gerçek şu ki, münafıklar (sözde), Allah'ı aldatmaktadırlar. Oysa O, onları aldatandır. Namaza kalktıkları zaman, isteksizce kalkarlar. İnsanlara gösteriş yaparlar ve Allah'ı ancak çok az anarlar. Arada bocalayıp dururlar. Ne onlarla, ne bunlarla. Allah kimi saptırırsa, artık sen ona yol bulamazsın.

(Nisa Suresi, 142-143)

İşte böyle; çünkü gerçekten onlar, Allah'ı gazaplandıran şeye uydular ve O'nu razı edecek şeyleri çirkin karşıladılar; bundan dolayı (Allah,) amellerini boşa çıkardı. Yoksa kalplerinde hastalık bulunanlar, Allah'ın kinlerini hiç (ortaya) çıkarmayacağını mı sandılar? Eğer Biz dilersek, sana onları elbette gösteririz, böylelikle onları simalarından tanırsın. Andolsun, sen onları, sözlerin söyleniş tarzından da tanırsın. Allah, amellerinizi bilir.

(Muhammed Suresi, 28-30)